

20. Afsnit

Mennesket og skribenten Martinus.

Vi har på de foregående sider set på mennesket og skribenten Martinus fra hans fødsel til hans død. Vi har set hvordan Martinus voksede op og fik kosmisk bevidsthed. Vi har set hvad Martinus og hans nære medarbejdere fik sat i gang med støtte fra en meget stor kreds af mennesker, der studerede Martinus kosmologi og som følte, at den indeholdt sandheden om det guddommelige, universet og dets beboere, og derfor gerne ville hjælpe Martinus, såvel fysisk som økonomisk, med hans praktiske arbejde. Vi har i denne bog ikke set på selve Martinus kosmologi, da den må gennemgås i et selvstændigt værk.

Den viden som ligger til grund for det jeg her har skrevet, er baseret på absolut alt hvad der foreligger på tryk fra hele perioden. Endvidere er mit arbejde baseret på et meget betydningsfuldt, og meget omfattende historisk materiale som ikke har været offentliggjort. Et materiale som jeg har fået foræret af mennesker der har stået Martinus nær, hver på sin måde. Her skal særlig nævnes Per Thorell og Helmer Fogedgaard som har foræret mig alt det originalmateriale som de var i besiddelse af. Originale breve, manuskripter, lydband af Martinus foredrag og meget andet. Helge og Emilie Skyttegaard Hansen som bl. a. har stillet Nibelvangs overordentlig betydningsfulde manuskript, gengivet i appendiks A, til rådighed for mig, samt en betydelig samling breve, skrevet af Helmer Fogedgaard til Lars Nibelvang. Herudover billeder malet af Martinus samt meget andet. Derforuden har de bidraget med deres store viden om Martinus og menneskene omkring ham. Henny Bøgedal (Denker) som har stillet et værdifuldt materiale til min rådighed samt givet mig værdifulde oplysninger om såvel Martinus som de mennesker der omgav ham. Tage Buch som har givet mig mange oplysninger om Martinus og de mennesker der færdedes i den nære kreds omkring

Martinus. Han har også stillet sit originale materiale samt billeder til min rådighed og Gerard Oude Groen som har givet mig mange værdifulde oplysninger om sin personlige kontakt med Martinus. Herudover har jeg haft meget værdifulde samtaler med andre af Martinus nære medarbejdere, som også har besvaret spørgsmål som jeg ikke kunne få besvaret ud fra det foreliggende materiale.

Det er beklageligt at Rådet ved Martinus Åndsvidenskabelige Institut har nægtet mig tilladelse til at arbejde med det historiske materiale som de er i besiddelse af, men jeg er af den opfattelse, at det ikke gør så meget, da jeg ikke tror de er i besiddelse af noget materiale der ville ændre på de hovedlinier og konklusioner som jeg har vist. At de uden tvivl er i besiddelse af materiale der måske kunne været et godt supplement til, eller danne grundlag for nogle af de mere detaljerede beskrivelser jeg har givet, er højst sandsynlig, men er uden væsentlig betydning for den samlede vurdering af Martinus og hans værk.

Vi har gennem de foregående afsnit set hvad der skete med mennesket Martinus gennem hele hans liv, og som jeg af praktiske grunde har opdelt i perioder.

I dette afsnit skal vi prøve at danne os et helhedsindtryk af mennesket Martinus, nu hvor vi har overblik over hele hans liv og hans menneskelige udfoldelse.

Det er naturligt, og vil altid være således, at det kun er fragmenter af den absolutte viden man er i besiddelse af, uanset hvor meget materiale man end måtte have. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at det materiale jeg har haft til min rådighed, er så omfattende og alsidigt nok til, at det er muligt og for-

svarligt, på dette grundlag, at danne sig et fuldgyldigt helhedsindtryk af mennesket Martinus. Jeg vil derfor nu prøve, på baggrund af dette materiale, at give mit svar på nogle af de spørgsmål der trænger sig på hos mange mennesker der studerer Martinus kosmologi, og for hvem en velbegrunderet besvarelse vil være afgørende for, hvordan de mere subjektivt opfatter kvaliteten og værdien af Martinus kosmologi. De behøver dog ikke at tage min besvarelse og vurdering som endegyldig. De har jo selv haft mulighed for at læse og vurdere, og finde deres eget svar gennem det materiale jeg her har stillet til rådighed. Den egentlige objektive vurdering vil og må nødvendigvis være baseret på studiet af selve Martinus kosmologi.

Det er jo således, at for at have tillid til, at det en skribent meddeler er sandt, når der ikke foreligger en reel og uangribelig dokumentation, må den første betingelse være, at man har tillid til skribentens kvaliteter som menneske. For et menneske der ikke har mødt og talt med Martinus, er der mulighed for at have en intuitiv følelse af, at Martinus med sin kosmiske bevidsthed er autoriteten, men for mange er dette ikke nok.

Selv om man måske fornemmer at det er sandheden Martinus beskriver, har man også brug for at få bekræftet at Martinus selv levede helt op til de kosmiske sandheder som han beskrev i sin kosmologi. I modsat fald vil de mange mennesker stille sig skeptisk og tvivlende. Martinus sagde selv, at man skal prøve at forstå og efterprøve de kosmiske love. Dette udsagn er naturligvis helt relevant, men en del af Martinus kosmologi beskriver jo kosmiske love som ikke umiddelbart kan efterprøves. Eller rettere, først kan erkendes ved efterfølgende at gennemleve flere inkarnationer, men det er jo nu at man skal tage stilling. Så dette giver et dilemma.

For at vi kan tro på, at det er sandt at Martinus reelt fik kosmisk bevidsthed, må vi forvise os om at Martinus, så vidt vi som almindelige mennesker kan vurdere det, i alle sine handlinger var alkærlig. Et sådan krav er fuldt berettiget at stille til Martinus, da det efter hans eget udsagn er en uomgængelig betingelse for at få kosmisk bevidsthed, at det menneske der får kosmisk bevidsthed er så udviklet, at vedkommende er alkærlig. Det er derfor at det netop er dette forhold jeg specielt har prøvet på at efterforske.

Kristus var alkærlig. Højdepunktet for bevis så vi i hans udtalelser på korset. Det var en ubetinget nødvendighed for Kristus mission helt og fuldt at vise at han var alkærlig, for derigennem at vise alkærligheden som det grundlæggende princip og mål for menneskeheden.

For Martinus var dette ikke en nødvendighed i sig selv. Men det er en nødvendighed for at man kan stole på at han virkelig fik den kosmiske bevidsthed som han sagde at han fik, og dermed fik mulighed for at stille sig på den platform som reelt var nødvendig, ikke alene for at udforme sin kosmologi, men også for at give den en sådan autoritet som den måtte have for at være indiskutabel i enhver henseende.

Egentlig behøver jeg jo ikke at skrive dette sammenfattende/konkluderende afsnit, for læseren har jo i det foregående allerede fået de vigtigste oplysninger, så læseren selv kan danne sig sin mening på grundlag af dette materiale. Men min erfaring har vist mig, at det alligevel er formålstjenligt at læse en sådan konklusion/vurdering. Det er nemlig ofte, at mennesker af den ene eller anden årsag, ikke dybdelæser og analyserer hele materialet. Derfor har sammendraget og konklusionen sin betydning. Derfor slutter alle videnskabelige afhandlinger uden undtagelse med et ”summary”, og den videnskabelige forfatter anser dette for at være det aller vigtigste afsnit i afhandlingen.

Jeg skal nu prøve at se på Martinus og Sagen ud fra den tvivlende læsers synspunkt.

De spørgsmål som nogle mennesker grundlæggende tumler med når de stifter bekendtskab med Martinus kosmologi, og som gør dem tvivlrådige overfor sandhedsværdien og dybden, og dermed for troværdigheden af kosmologien, mener jeg vil findes inden for de følgende 6 spørgsmål, som jeg også har stillet mig selv. Det er muligt at det enkelte interesserede menneske ville bruge andre ord end dem jeg har brugt, men spørgsmålene vil sandsynligvis have samme indhold.

20.1 Hvordan skal vi opfatte mennesket Martinus?

1. Var Martinus en charlatan og plattenslager?
2. Var Martinus et ganske almindeligt menneske der havde en særdeles livlig fantasi?
3. Var Martinus et menneske der havde sammenkogt nogle af de gamle og nye religiøse strømninger og religioner til en dej, og oversmurt den med et tyndt lag kristen fernis? (som professor dr. theol. E. Testrup Pedersen skrev i sin artikel om Martinus i 1960).
4. Var Martinus et menneske, der ved specielle evner (sin kosmiske bevidsthed), som han fik tildelt af det guddommelige på grundlag af sin i forvejen meget høje åndelige udvikling, var blevet i stand til at formidle en åndelig viden som vi ikke selv, på vores nuværende udviklingstrin, evner at modtage direkte, men som vi har fået mulighed for at forstå i den form som Martinus har formuleret den, og derfor må se den som hele sandheden, eller en for os særdeles betydningsfuld del af sandheden om det guddommelige og universet?
5. Var Martinus en profet?
6. Var Martinus den inkarnerede guddom?

Det har ikke skortet på opfattelser af hvad Martinus var og ikke var, og på holdninger baseret på disse opfattelser. Dette gælder for mennesker som har kendt Martinus personlig, for mennesker der har haft perifert kendskab til ham, og holdninger hos mennesker der slet ikke har været i kontakt med ham, men kender en person der har læst noget af det Martinus har skrevet, og derudfra har en indstilling til hans kosmologi.

At Martinus selv var bekendt med dette brede spektrum af opfattelser og holdninger får vi bekræftet via et afsnit i Per Bruus-Jensens bog "Sol og Måne", hvor Bruus-Jensen refererer en samtale med Martinus i Villa Rosenberg. I samtalen bliver Martinus spurgt om han kender til menneskers skelnen mellem "Martinus" og "hr. Thomsen". Han bekræfter det, og nævner her, at han gennem tiden har fået

alle de skudsmål man kan forestille sig, fra at være Kristus til at være den værste svindler. Lidt af dette afsnit fra bogen er gengivet nedenfor. På Per Bruus-Jensens spørgsmål svarede Martinus:

"Ork ja!", svarede han (Martinus) smilende. "Jeg har i det hele taget gennem tiden fået alle de skudsmål, man kan forestille sig lige fra at jeg var selveste Kristus og til at jeg var den værste svindler. "Og" føjede han til med en smittende latter "hvis jeg havde fået en medalje for hvert af disse skudsmål, ville jeg i dag have medaljer nok til at dække mig selv både for og bag, fra top til tå."

Vi ser her Martinus afslappede forhold til spørgsmålet. Det er netop på grund af denne ekstreme spredning i menneskers holdning til Martinus, at jeg føler det magtpåliggende at prøve at sætte tingene på plads. Naturligvis på den plads som jeg selv opfatter som den rigtige, men ud fra absolut logiske og usentimentale betragtninger. Netop denne vurderingsmåde ville Martinus også værdsætte, idet han gennem hele sit liv prøvede at tale til menneskets logiske, fordomsfrie sans og deres intelligens.

Lad os prøve med sund fornuft og lidt psykologisk sans, fordomsfrit, at se hvad vi kan tro, på grundlag af de oplysninger jeg har haft til rådighed, og som jeg i en vis udstrækning har gjort læseren bekendt med i det foregående. Jeg har aldrig selv mødt Martinus. Jeg har først stiftet bekendtskab med hans kosmologi lang tid efter hans død. Men jeg har som sagt haft lejlighed til at tale med nogle af de fordomsfrie nøglepersoner der har været nær på Martinus i forskellige perioder af hans liv. Samtaler der et værdifuldt supplement til mit litterære studium. Jeg har meget indgående og vurderende studeret Martinus kosmologi, og overhovedet alt hvad Martinus har skrevet. Det er som jeg tidligere har sagt på grund af dette studium, at jeg har fået lyst til at skrive denne bog.

Jeg har efter de fleste afsnit søgt at give en vurdering af Martinus og af Sagens udvikling igennem den forløbne periode, men her skal vi prøve at se Martinus som han var, på grundlag af kendskabet til hele hans liv. På dette grundlag vil vi prøve at placere ham på det sted han hører hjemme, i det ovenfor nævnte spektrum af opfattelser, som strækker sig fra det laveste til det højeste niveau.

I analysen af de facts der foreligger, har jeg specielt set efter følgende:

1. Levede og fungerede mennesket Martinus på almindelige menneskelige præmisser. Det vil sige, besad Martinus ganske almindelige menneskelige egenskaber.
2. Besad Martinus, ud over sine almene menneskelige egenskaber, også specielle egenskaber der ikke var almen menneskelige.
3. Kan vi se nogen betydningsfuld forskel, åndeligt eller mentalt, på det man kaldte læreren Martinus i forhold til mennesket Martinus, og som andre kaldte Martinus kontra Hr. Thomsen. Dette er igen den samme skelnen som Lars Nibelvang kaldte privatmanden Martinus kontra skribenten Martinus. Sagt på en anden måde, besad Martinus to forskellige kvaliteter i sin fremtræden og væremåde. Var han to forskellige væsener med to forskellige karakterer, afhængig af om han skrev og forkyndte sin kosmologi eller han blot var sig selv (Hr. Thomsen).
4. Levede Martinus, mennesket Martinus, selv i overensstemmelse med det han belærte menneskene om i sin kosmologi, nemlig, at søge at leve alkærligt, og at erkende at "Alt er såre godt". Jeg ved godt at læseren ikke nødvendigvis har fuld kendskab til Martinus kosmologi, men det vi specielt skal være opmærksom på er, om Martinus selv altid fandt den kærligste løsning på alle de problemer som der opstod livet igennem, og altid handlede kærligt og tilgivende over for sine omgivelser. Var han alkærlig. Man kan kort sagt spørge, om Martinus levede op til de syv leveregler som han på et meget tidligt tidspunkt i sin løbebane opstillede i et svar på et skriftligt spørgsmål fra en læser af Kosmos, i året 1933. De er senere blevet betegnet "De syv gyldne leveregler". Da jeg ikke kan forvente at alle mine læsere har kendskab til disse, gengiver jeg dem nedenfor i den originale besvarelse fra 1933, for at læseren kan se hans egne ord. De har senere været gengivet flere gange men oftest i en forkortet form.

I tidsskriftet Kosmos juni 1933 side 14. under rubrikken "Spørgsmaal og Svar" findes følgende spørgsmål hvorpå Martinus gav følgende svar.

Spørgsmaal og Svar

Under denne Rubrik besvarer Martinus de af Læserne indsendte Spørgsmaal, der har almengyldig Betydning. Spørgsmaalene kan indsendes anonymt.

Spørgsmaal:

Hvorledes er det muligt for noget Menneske at naa den Tolerance, Hr. Martinus taler om? Der er mange Mennesker, jeg ikke kan tolerere, endsige elske, og jeg kan ikke indse, hvorledes jeg nogensinde skulde kunde naa dertil.

Svar:

At elske sin Næste beror ikke paa Villien alene, men er ligesom f. Eks. Musikbegavelse baseret paa et medfødt Talent. Et medfødt Talent er igen et Resultat af en eventuelt gennem flere Liv permanent forudgaaende Træning eller Opøvelse. Denne Opøvelse resulterer sluttelig i Talentets Kulmination, og Individet fremtræder da som et Geni i det paagældende Felt.

Med Hensyn til Opøvelsen af den moralske Genialitet eller den fuldkomne Evne til at elske sin Næste sker denne for en stor Del automatisk gennem Oplevelsen af Lidelserne og er saaledes for denne Dels vedkommende udenfor Villiens Kontrol. Men jeg skal her nævne nogle faa af de vigtigste Momenter ved den Side af Opøvelsen af nævnte Evne, der er Villien underkastet, og hvormed Individet saaledes bevidst kan arbejde med i sin egen Vækst hen imod en sand eller fuldkommen Manifestation af Kærlighed.

Udslet Begrebet "Fjender" af din Bevidsthed. Tag aldrig til Genmæle overfor Vrede, Bagtalelse eller andre Former for Ubehag, der er rettet imod dig. Sig aldrig selv noget ondt om nogen eller noget. Vær absolut sand

eller ærlig i alle Livets Forhold. Vær absolut upaavirkelig af Smiger, Ros eller Dadel. Vær aldrig med til at dræbe, saare eller lem-læste. Lad aldrig din Tanke afvige fra at beskæftige sig med, paa hvilken Maade du absolut bedst kan tjene dine Medvæsener, da udfører du den allerhøjeste Form for Yoga eller den fuldkomneste Træning af den Del af Udviklingen, der er stillet indenfor din Villies Rækkevidde, og som i Forbindelse med den øvrige Del af Livets egen Bearbejdning af din Natur sluttelig vil føre dig til den moralske Genialitet eller skabe dig om til at udgøre det fuldkomne Væsen eller et "Gudemenneske".

Lad os nu se på de informationer vi kan udlede ved at se på Martinus liv og væremåde. Vi ser først på Martinus i perioden indtil han fik kosmisk bevidsthed. Dernæst da han fik kosmisk bevidsthed og derefter på den del af hans liv hvor han havde kosmisk bevidsthed. Denne sidste periode strækker sig fra han var 30 år til hans død som 90-årig.

Lad os se om Martinus selv kunne leve op til sit ovenfor givne svar, eller i det mindste prøvede på det.

20.2 De første 30 år af Martinus liv hvor han ikke havde kosmisk bevidsthed.

Det kan ikke benægtes at Martinus indtræden i den fysiske tilværelse var særdeles menneskelig. Endda af en sådan karakter, at den selv fra et alment menneskeligt niveau, må siges at være ekstrem fattig på livets fysiske nødvendigheder. Han var reelt uden en far og en moder. Han blev sat i pleje hos mennesker, der trods deres fattigdom var kærlige, men helt og fuldstændig uden nogen form for lærdom som de kunne give videre til de børn de havde i deres varetægt. De kunne dog honorere livets ubetingede krav om at kunne skaffe sig det fornødne til at familien kunne overleve, og det gjorde de på en god og ærlig måde. Vi skal huske, at der på dette tidspunkt i slutningen af 1800-tallet ikke var det sikkerhedsnet som vi har i dag. Trods denne uformuenhed i viden blev Martinus mødt med en ægte, men meget enkel kærlig omsorg, på linie med de andre børn i familien.

Martinus udviste allerede fra helt lille en dyb kærlig-

hed til alt levende. Dette understreges eksempelvis af det Martinus fortæller om sit syn på en flue der er ved at drukne, og som han føler sig forpligtet til at redde fra døden. En livsindstilling som slet ikke deles af hans omgivelser.

En anden speciel tilstand for et barn, er det Martinus siger, at han ikke husker en dag hvor han ikke har bedt til Gud. En vane eller trang, som normalt først opstår hos børn efter at forældrene har undervist dem og eventuelt foregået dem med et godt eksempel. For Martinus var det en helt spontan og naturlig tankegang som han besad fra han var helt lille. Dette må vi tage som et udtryk for at Martinus i åndelig/kærlighedsmæssig henseende langt overgik mennesker i almindelighed.

Går vi ind og ser endnu engang på hvad Martinus svarede spørgeren i 1933, som jeg netop har refereret foran, ser vi, at med hensyn til at elske sin "Næste", skelner han mellem den udvikling der sker automatisk gennem oplevelse af lidelse, og som derfor er uden for viljens kontrol, og den anden del som man til en vis grad selv kan påvirke. Med henblik på den anden del nævner han nogle få vigtige momenter som har fået betegnelsen "Martinus syv gyldne leveregler". Ud fra Martinus skelnen mellem hvad der er uden for og inden for viljens kontrol kan vi klart sige, at Martinus er inkarneret med en høj åndelig udvikling, et meget højt kærlighedsniveau som altså i stor udstrækning ligger uden for viljens kontrol. Det er altså ikke noget han har opbygget fra barns ben, men som han har haft med da han inkarnerede. Samtidig har han gennem sit liv vist, at han også til fulde efterlevede sine egne "Syv gyldne leveregler".

Vi ser at Martinus er født på helt almindelig menneskelig vis, og med alle de almindelige fysiske behov for pleje og pasning som ethvert andet menneskebarn også har. Han udviser helt fra tidlig barndom en overordentlig stor kærlighed til alle levende væsener, og han har en medfødt fornemmelse for det guddommeliges væren og ledelse. Dette antyder, at han inkarnerer med nogle højere udviklede åndelige egenskaber end mennesker i almindelighed. Han skiller sig dog ikke ud fra andre menneskevæsener med hensyn til almindelige fysiske og intelligensmæssige evner.

Ser vi på det intelligensmæssige, viser hans karak-

terer fra skolen, at han er jævnt begavet, hverken mere eller mindre. Jeg er naturligvis opmærksom på, at han ikke i skolen fik nogen egentlige udfordringer til afprøvning af hans intelligens. Sådanne udfordringer kunne han have fået hvis han havde været født i et andet miljø, og på et andet sted. Der findes ikke nogen beretninger om, at han på nogen måde har skilt sig ud fra gennemsnittet, hverken intelligensmæssigt eller ved sin almindelige væremåde gennem barneårene, bortset fra dem jeg har nævnt. Han var pligtopfyldende og tænkte kærligt om ethvert levende væsen.

I ungdomsårene hvor han kom ud at tjene, og hvor han valgte at blive uddannet som mejerist, fortsatte han med at være særdeles pligtopfyldende, ærlig og sanddru. Vi erindrer, at han flere gange nægtede at sige eller udføre noget som var usandt eller uærligt. Det er interessant at lægge mærke til, at på trods af denne markante væremåde fik han overordentlig gode skudsmål af sine arbejdsgivere, også selvom de i ovennævnte situationer måtte trække det korteste strå.

Vi ser dermed, at Martinus på et meget tidligt tidspunkt udstrålede en stor autoritet og fasthed, som andre bøjede sig for uden at blive vrede. Det som var medvirkende hertil, var måske også, at Martinus aldrig bebrejdede andre mennesker deres uheldige egenskaber, og altid var ens overfor alle, uanset hvordan de var. Karaktertræk som holdt sig gennem hele livet.

Om det var fordi han allerede på dette tidlige tidspunkt intuitivt var klar over, at intet menneske, på et givent tidspunkt, kan være anderledes end det i realiteten er, og at det på ethvert tidspunkt er på toppen af sin udvikling, må stå hen i det uvisse. At nogen på et givet tidspunkt så er relativt højere udviklet end andre, er jo en anden sag. Vi udvikler os alle sammen hen imod det samme høje udviklingsniveau (alkærligheden), men vi går hver sin vej, og alle veje er ikke lige lange.

Den væremåde som Martinus på denne måde udviklede, ændrede sig aldrig, og han var lige velanskrevet i alle sine gøremål som postbud, som vagtmand, og da han aftjente sin værnepligt ved søværnet.

Der var på dette tidspunkt ikke noget der hed militærnægter, så Martinus kunne ikke blive fri for at udføre militærtjeneste, selv om han ønskede det på grund af sin kærlige og tilgivende indstilling til alt levende. Til gengæld må vi sige, at forsynet hjalp ham igennem dette dilemma på en måde, så han al-

drig kom til at bære våben, men var en meget velanskreven oppasser for en befalingsmand.

Martinus havde i skolen ikke lært andet end det nødvendigeste for at kunne læse, regne og skrive, og havde kun hørt lidt bibelhistorie. Med tiden blev han mere rutineret, men han læste ikke ret meget. Han søgte f. eks. ikke boglig oplysning om nogen form for religion eller trosretning, og han gik ikke i kirke. Han blev dog konfirmeret på almindelig vis som andre traditionelle kristne. Men vi husker at de oplevelser han havde i forbindelse med sin konfirmationsforberedelse, bl. a. ved at høre præstens syn på børn født uden for ægteskabet, som Martinus jo var, fik ham til at stille spørgsmålstejn ved kristendommen i den form som den blev forkyndt i folkekirken.

Jeg mener, at han gennem sit nære forhold til guddommen, som han realiserede igennem sine bønner, havde tilstrækkelig personlig følelse af kontakt til det guddommelige, og derfor ikke havde behov for at søge nogen anden vej som kunne tilbydes af religioner og trosretninger. Han var sikker og afbalanceret i sit gudsforhold.

Trods den valgte løbebane som mejerist, hvor han var særdeles velanskrevet, følte han at han manglede noget. Martinus følte sig inspireret til at komme i gang med noget der kunne være til gavn for andre mennesker. Denne følelse var noget der lå dybt i hans bevidsthed, men han vidste på dette tidspunkt ikke rigtig hvad han skulle vælge. Han tænkte engang på at blive missionær, men det opgav han fordi han ikke følte at han havde den rigtige indstilling til den kristne kirkes forkyndelsesform (vi husker hans oplevelse under sin konfirmationsforberedelse).

Vi ser her nogle følelser og ønsker der kan siges at være af parallel karakter til andre unge mennesker der på et tidligt tidspunkt er tiltrukket af noget åndeligt og religiøst, og derfor f. eks. får trang til at læse teologi. At læse teologi lå Martinus fjernt, og han ville desuden heller ikke have haft økonomisk mulighed for det.

Vi konstaterer hermed, at Martinus egentlig var et almindeligt følsomt og dybtstående menneske gennem hele sin barndom og ungdom, som ikke gik på kompromis når det gjaldt sandheden og næstekærligheden.

Men vi husker, at han havde nogle specielle oplevelser af ”overnaturlig” art. Han så bl. a. en ånde-

skikkelse, en ung pige, der svævede over et åløb, og han oplevede at hans halvsøster viste sig for ham i det øjeblik hvor hun døde. Vi husker også, at han så sin foresatte, vagtkontrolløren, da Martinus som vagtmand sad i kælderen ved varmeanlægget, uden at kontrolløren reelt havde været til stede.

Disse oplevelser er naturligvis ret specielle, men ikke mere specielle end at mange andre mennesker også har evner til at opleve, og har oplevet noget tilsvarende. Evnen til sådanne oplevelser, er ikke et udtryk for at man har nogen speciel høj eller lav åndelig udvikling.

Martinus var ikke på dette tidspunkt klar over baggrunden for hvad han i sådanne situationer egentlig oplevede. Mange år senere betegnede han sådanne oplevelser som "lavpsykiske" og tillægger dem ingen betydning, hverken for sig selv eller for andre der kan opleve sådanne. For ham selv var de nærmest til besvær da hans evner til at opleve lignende blev forstærkede i forbindelse med at han fik kosmisk bevidsthed. På dette tidspunkt oplevede han også lidelsen ekstra intenst ved at fornemme andre menneskers sygdomme når han var på nært hold af syge mennesker, uanset om de selv var bevidste om deres sygdom eller ej. Ved at bede til Gud blev han fri for disse specielle evner som det ikke skulle være hans opgave at arbejde med.

20.3 Martinus gennemgår sin store åndelige oplevelse og får kosmisk bevidsthed.

Som 30-årig kom Martinus for første gang i kontakt med en person, Lars Nibelvang, der havde indsigt i åndelige anliggender, og også havde en seriøs mening om sådanne. Martinus fik, efter at have læst et lille afsnit i en teosofisk bog om meditation, lyst til at meditere på det guddommelige.

Straks da han begyndte at meditere blev der sat en gennemgribende udvikling i gang i hans bevidsthed. Vi ser her helt bort fra de detaljer der bevirkede at processen begyndte og udviklede sig. Disse detaljer er i realiteten ikke interessante, da jeg mener, at han under alle omstændigheder ville komme til at gennemgå denne udvikling, og netop på dette tidspunkt. Det er imidlertid værd at bemærke, at denne udvikling først blev sat i gang umiddelbart efter at Martinus havde fået kontakt med et menneske der kunne støtte ham i forståelsen af hvad der skete med ham.

Jeg har i det jeg har skrevet ikke lagt vægt på at beskrive Martinus åndelige oplevelse i detaljer, da det ikke er afgørende for forståelsen af Martinus åndelige stadi. Jeg skal dog lige erindre om, at Martinus selv flere steder har fortalt noget om hvad han oplevede, også i indledningen til sit ufuldendte sidste manuskript. Denne Indledning er gengivet i 15. Afsnit. Martinus har også skrevet om det i bogen "Omkring min missions fødsel". Martinus beskriver også i denne bog hvordan han vil kunne blive misforstået af omverdenen. En lille bog der absolut er værd at læse som supplement til denne historiske gennemgang.

Vi betegner det der skete med Martinus bevidsthed, med udtrykket, at han fik "kosmisk bevidsthed", som er et udtryk for, at Martinus næsten momentant fik en ekstrem stor og vedvarende intuitionsevne. For at forstå og afmystificere dette begreb, må vi først se lidt på begrebet intuition som er det samme som intuitionsevne.

Lad os først definere begrebet intuition.

Ser vi i Poul Kastrup: "Okkult Leksikon", Strubes Forlag 1986 hvordan han definerer ordet intuition, står der:

"...Evnen er karakteristisk derved, at den kommer til sit resultat ad veje, der er hævet over det sædvanlige følelsesliv og over den almindelige, logiske tanke. Det er således muligt at komme til forståelse og erkendelse af en sandhed ad intuitiv vej, uden at man nødvendigvis behøver at spekulere sig til den. I Martinus' åndsvidenskab har denne evne hjemme i den "guddommelige verden" (5. grundenergi)...".

Vi er sikkert enige i, at mange mennesker har mere eller mindre, men i alle tilfælde nogen intuitionsevne. Man taler om at store kunstnere af enhver art får intuitive indskydelser til at fremstille kunstværker. Videnskabsmænd får intuitive indskydelser så de kan se løsningen på komplicerede videnskabelige problemstillinger. De intuitive impulser kommer som momentane glimt, og er man opmærksom på dem, kan man udnytte disse.

Jeg tror at de fleste, måske alle mennesker, får intuitive impulser, men det er ikke altid, og muligvis sjældent, at man er bevidst om sådanne indskydel-

sers art, og følger disse ”indskydelser”, som man ofte betegner sådanne impulser. Derfor udnytter man dem ikke så ofte. Man hører dog af og til, at nogle mennesker har undgået ulykkelige situationer fordi de fik en indskydelse som gjorde at de ikke tog med det tog eller den flyvemaskine, eller de ændrede nogle helt andre planer på grund af en indskydelse, hvorved de undgik ulykker. Det er i sådanne tilfælde, hvor mennesker erkender at de er sluppet for ubehagelige oplevelser, at de tænker tilbage, og husker at der var et eller andet specielt der fik dem til at gøre noget andet end det de havde planlagt. Det er i de færreste tilfælde, at mennesker, i bagklogskabens lys, blot siger at det var en ren tilfældighed. Mennesker der har været ude for sådanne oplevelser vil efterfølgende være mere opmærksom på sådanne impulser, medens andre der ikke har oplevet det, blot siger at det var en tilfældighed og derfor uden interesse.

Når jeg har sagt alt dette, er det fordi jeg herved vil vise en parallel, vise en lille flig af grundlæggende samme natur som det Martinus oplevede ved at få kosmisk bevidsthed.

Jeg er af den opfattelse, at begrebet ”kosmisk bevidsthed” netop betegner den tilstand, at et væsen er i besiddelse af den højst udviklede intuitionsevne man kan få (er i besiddelse af den højeste intuitionsenergi, og kan håndtere denne).

Kosmisk bevidsthed betyder således, at man har muligheden for, uafbrudt at have bevidst, og direkte kontakt med sin fulde intuitionsevne, og at det kosmisk bevidste menneskes intuitionsevne, er uendelig meget mere omfattende end de forannævnte intuitive fornemmelser som jeg har beskrevet.

Via sin kosmiske bevidsthed fik Martinus mulighed for at kunne se eller få oplysning om alt i universet, og se og forstå de store sammenhænge. Denne viden kunne han skaffe sig, via et uendeligt stort kosmisk viden-lager, men på et, for det almindelige menneske, uforståeligt informationsniveau. Det var derfor Martinus måtte arbejde hårdt med at få det formuleret således at almindelige mennesker kan forstå det.

Skal vi se på hvad Martinus selv, på et meget senere tidspunkt, siger i sin kosmologi om kosmisk bevidsthed, så er det dette, at alle mennesker vil opnå at få kosmisk bevidsthed på et eller andet senere tidspunkt, men det kræver en fortsat åndelig udvikling. Martinus siger hermed, at han, med sin kosmiske bevidsthed, kun er i besiddelse af noget som et-

hvert menneske på et senere tidspunkt også vil blive i besiddelse af. Indirekte siger Martinus hermed, at han, som sjæl betragtet, blot er lidt længere fremme i udvikling end mennesker i almindelighed, men at han ikke er noget unikt væsen.

Se også Indledningen til Martinus ufuldendte manuskript i 15. afsnit.

I Per Bruus-Jensens bog Sol og Måne refererer han følgende udsagn som Martinus kom med under en samtale:

”Det var jo voldsomt stærke energier, der pludselig overvældede mig. Og jeg var helt uforberedt og utrænnet og havde i begyndelsen heller ikke nogen at betro mig til. Og langt mindre nogen at søge hjælp hos. Jeg kan huske, at jeg efter min første oplevelse - den med kristusskikkelsen - opsøgte min værtinde der på Nørrebro Runddel, hvor jeg dengang boede, og sagde til hende: ”Jeg har lige oplevet noget meget mærkeligt og forunderligt”; og så prøvede jeg at forklare det for hende. Men jeg var ikke kommet ret langt, så afbrød hun mig forskrækket og sagde: ”Uha, hr. Thomsen! Sådant noget må De ikke beskæftige Dem med; det kan man blive sindssyg af.”

Det var al den støtte, jeg kunne få hos hende. Samtidig havde jeg i forbindelse med min næste oplevelse - den, der åbnede min kosmiske bevidsthed - også fået vækket en hel serie lavpsykiske evner, som jeg slet ikke havde kontrol over, og som var meget anstrengende for mig. Fx. kunne jeg føle andre menneskers sygdomme i min egen krop, når jeg kom i nærheden af dem. Og således med mange andre ting. Faktisk måtte jeg på et tidspunkt bede til Gud om at blive løst fra alt dette. For intuitionen med dens adgang til de kosmiske vidensfacitter var mere end rigelig belastning for mig. Når jeg stillede ind på et problem, og løsningerne begyndte at komme, var det til at begynde med som om min hjerne skulle sprænges, og jeg led i lang tid af en frygtelig hovedpine, som jeg til sidst også måtte bede Gud om at hjælpe mig af med. Men det gik altsammen, takket være at kroppen - og særligt hjernen - var stærk og kunne holde til meget. Og så fik jeg jo også hjælp fra det

åndelige plan – både med hovedpinen og de lavpsykiske evner. Men hvis ikke kroppen havde været så stærk - og stadig er det - var det måske ikke gået.”

Martinus kosmiske bevidsthed virkede på den måde, at når Martinus i sine tanker formulerede et spørgsmål, f. eks. om hvordan en given kosmisk sammenhæng fungerede, fik han øjeblikkelig et svar via sin intuition i form af en fuldstændig indsigt og overblik over det ønskede, men i form af ”bevidsthedsmønstre”. Det lyder måske for indviklet, men lad os så sige samspilseksempler der fuldt beskrev det han ønskede at få overblik over. Sådanne samspilseksempler var så komplicerede, og indbefattede parametre som ikke endnu er kendt af almindelige mennesker, og derfor ikke kan forstås af almindelige mennesker, men som Martinus på grund af sin udvidede bevidsthed kunne forstå. Martinus opgave var derefter at omsætte det han forstod til noget for mennesker forståeligt, og nedskrive sin oversættelse. Dette var egentlig hans hovedopgave gennem hele livet, og dette førte til hans store litterære livsværk ”Det Tredje Testamente”.

Jeg har kort skitseret den side af Kosmisk bevidsthed som gav Martinus evne til at indhente de informationer som han derefter omsatte til et for menneskene forståeligt sprog. Altså hvordan han benyttede sin kosmiske bevidsthed som ”værktøj”. At kosmisk bevidsthed kun kan opnås af mennesker der er så højt udviklet at de allerede er blevet alkærlige, og lever som sådan, har jeg ikke behandlet her, men det var den egentlige forudsætning for at Martinus var i stand til at opnå sin kosmiske bevidsthed. Som Martinus selv skriver i indledningen til sit ufuldendte manuskript, er kosmisk bevidsthed noget som vi alle vil opnå når vi har udviklet os videre mod alkærlighedstilstanden. Dette kan man læse om i Martinus bog med titlen: ”Kosmisk bevidsthed” hvor han behandler denne side af emnet.

Der er dog en ting vi skal være opmærksom på, og der er, at Martinus sagde, at han kun måtte benytte sin kosmiske bevidsthed til arbejdet med sine kosmiske analyser. Han måtte ikke benytte den kosmiske bevidsthed til at se ind i andre mennesker og se deres situation, formåen og deres samspil med det guddommelige. Her måtte han kun bruge sin almindelige menneskelige evner, sin almindelige

menneskelige intuitionsevne og sin menneskelige forståelse. Vi har set at f. eks. Helmer Fogedgaard netop i sine breve skrev, at han ikke kunne forstå, at Martinus som havde kosmisk bevidsthed og var så højt udviklet, kunne vælge samt acceptere at der blev spillet så ”dårlig” musik i forbindelse med foredragene. Martinus havde ikke nogen dårlig smag, men han var ikke så perfektionistisk på dette felt som Helmer Fogedgaard. Martinus blev også kritiseret af andre mennesker for ikke at tage de ”rigtige” beslutninger, hvilket for disse mennesker var helt uforståeligt når han havde kosmisk bevidsthed. Hertil må siges, at for det første måtte Martinus som sagt ikke bruge sin kosmiske bevidsthed til at understøtte sådanne beslutninger, men han brugte sin menneskelige højt udviklede åndelige udvikling og sin alkærlige indstilling til at vejlede sig ved sådanne beslutninger. Da han uden at bruge sin kosmiske bevidsthed alligevel forstod at se alt fra et højere åndeligt og alkærligt stade end det almindelige menneske, havde han en langt større horisont end os andre, og tog derfor beslutninger der var langt mere langtrækkende end man almindeligvis kunne forstå, og som set i dette perspektiv var de mest kærlige beslutninger, uden at mennesker der var omkring ham kunne forstå det. Det var dette der var årsagen til den fremførte kritik. En kritik som Martinus naturligvis ikke kunne rette sig efter, men klart kunne forstå baggrunden for, og derfor tilgav menneskene deres forkerte holdninger.

20.4 Martinus liv og virke fra han fik kosmisk bevidsthed og til han forlod den fysiske verden.

Lad os nu se på hvad vi kan aflæse om Martinus som menneske og skribent, af de informationer vi har om ham gennem hele resten af hans liv. Et liv som udelukkende var viet arbejdet med at ”oversætte” og nedskrive de oplysninger som han fik gennem sine nyerhvervede evne, sin kosmiske bevidsthed, samt at formidle den i sin undervisning.

Til at begynde med følte Martinus at det var lettest for ham at fremstille de informationer han fik i form af symbolbilleder. Han gik straks i gang med at tegne sådanne, samtidig med at han fortalte Lars Nibelvang om sin nye viden om de kosmiske love. Den viden som han fik kendskab til via det kosmiske ”viden-lager”.

Samtalerne med Nibelvang gav efterhånden Martinus øvelse i at formulere sit budskab i ord. Læs mere om denne periode i Lars Nibelvangs manuskript i appendiks A her i bogen. Efter kort tid begyndte Martinus også at holde foredrag for små grupper af nære venner der var interesserede i hvad Martinus kunne fortælle. Dette gav ham også god træning i at formulere sig om disse emner. Disse foredrag var bygget op over de symbolbilleder som han i første omgang tegnede, og som han senere omarbejdede til lysbilleder, inden han begyndte at nedskrive sin kosmologi.

Takket være Lars Nibelvangs venne- og familie-kreds, samt hans nære forbindelser med Antroposofien og dem der var interesserede i denne, blev den kreds som Martinus holdt foredrag for, større og større. Herved fik Martinus også nære venner der ønskede at støtte ham økonomisk så han helt kunne hellige sig sit arbejde med kosmologien.

Det er iøjnefaldende at Martinus gennem hele sit liv var lidt bange for at det der var hans budskab, skulle blive sammenblandet med andre åndsretninger. Han ønskede heller ikke at blive offentlig kendt og derved muligvis give anledning til en hidsig debat, inden hans kosmologi var blevet færdig.

Han skrev sine aller første artikler i et bredspektret tidsskrift "OM", men efter at have skrevet nogle få artikler, holdt han op med at skrive i "OM" af ovennævnte årsag, men også for at undgå at mennesker skulle begynde en offentlig debat om indholdet i hans kosmologi, før han havde fået gjort en større del af den tilgængelig i bogform.

20.5 Martinus bøger.

Martinus havde det lidt svært med skriftsproget da han begyndte med at skrive. Det var sætningsdannelser og lignende der gav problemer og voldte besvær. Dette er jo noget såre menneskeligt og almindeligt, hvad enhver ved, der skriver. Martinus venner, bl. a. Alf Lundbeck hjalp ham med vejledning og støtte, men som naturligt er, kan man godt se at Martinus bliver mere og mere trænet gennem årene, når man sammenligner hans tekster.

Det første bind af Livets Bog udkom i 1932, og de efterfølgende bind kom i en jævn strøm derefter. De fleste blev udgivet som tillæg til tidsskriftet Kosmos. I 1933 startede Martinus sit eget tidsskrift

Kosmos, for nu havde han via sit 1. bind en platform at stå på. Det er bemærkelsesværdigt at det 1. bind af Livets Bog er en slags koncentrat af hele kosmologien, i en meget sammentrængt form. Vi kan dermed se at Martinus fra et meget tidligt tidspunkt havde et fuldstændigt overblik over hele kosmologien, hvilket egentligt er meget overraskende, og kan opfattes som et bevis for at det ikke var noget han selv udtænkte eller tilegnede sig gennem studier af andre religioner og trosretninger. Problemet var for Martinus blot at få kosmologien beskrevet i detaljer, og få gennemført sine "kosmiske analyser" og få nedskrevet disse på en måde som almindelige mennesker kunne forstå, og som var tilstrækkelig klare i deres logik.

Efterhånden så Martinus også nødvendigheden i at skrive en form for introduktion til kosmologien. Derfor skrev han bogen Logik, for at hjælpe mennesker lidt på vej. Gennem livet skrev Martinus også en række andre bøger og et utal af artikler. En del af artiklerne og nogle af Martinus foredrag blev efterhånden samlet i småbøger.

Til at begynde med blev bøgerne kun udgivet på dansk. Da Martinus var nået et godt stykke frem i sit værk, Livets Bog, og han og hans medarbejdere begyndte at rejse til udlandet og holde foredrag, og udlændinge kom til Kosmos Ferieby og deltog i undervisningen der, blev der brug for at en række af hans bøger blev oversat til andre sprog, heriblandt esperanto.

20.6 Martinus symboler.

Som nævnt startede Martinus med at tegne symbolbilleder til at illustrere og beskrive kosmologien. Efter et stykke tid var han ikke helt tilfreds med de første han havde fremstillet, og han sagde at de ikke måtte bruges til undervisning, da de ikke var tilstrækkelig let forståelige. Han havde oprindeligt tegnet de 10 første i en skitsebog. Det gjorde han i perioden 1924 til 29. Denne skitsebog forærede han på et senere tidspunkt til en af sine elever Per Bruus-Jensen som på grund af den historiske værdi har offentliggjort dem i sin bog Sol og Måne.

Da Martinus havde fuldført Det Tredje Testaments syv bind, begyndte han at udarbejde en serie bøger på 4 stk. med titlen Det Evige Verdensbillede. Disse bøger indeholder de symboler han har fremstillet og

som han også har skrevet en forklaring til. Der findes endnu nogle flere symboltegninger, men hertil har Martinus ikke skrevet forklaring. Martinus blev ikke helt færdig med dette fire-binds værk. Bind nr. 4 blev først udgivet efter hans død, men med et indhold af symboler som han forinden havde forklaret.

20.7 Martinus foredrag.

Martinus holdt et utal af foredrag gennem hele sit liv. Han var en meget inspirerende foredragsholder, der var i stand til at rive sine tilhørere med. Jeg har af forskellige mennesker fået foræret omkring 50 båndoptagelser af Martinus foredrag. Når man hører disse, oplever man, at Martinus er en meget levende og engageret foredragsholder, som holder sine foredrag i en let, uhøjtidelig og glad form. Han havde evnen til at bringe sin kosmologi på en form, der har rod i dagligdags situationer, og som tilhørerne derfor let kunne forholde sig til. Dette gjorde foredragene ”lette” og alligevel informative, ofte krydret med små morsomme bemærkninger. Af det jeg har hørt, var der aldrig noget salvesfuldt over Martinus foredrag, hvilket heller ikke ville passe med Martinus glade og muntre sind. Martinus havde en ret lys stemme. Han talte altid meget nuanceret og livligt, og var aldrig på nogen måde selvhøjtidelig. Han brugte almindeligvis ikke et manuskript, og derfor var hans foredrag måske ikke så formfuldendte, men til gengæld var de som sagt inspirerende.

Vi får i øvrigt en levende beskrivelse af Martinus som foredragsholder i Kosmos Ferieby, i Verner Mogensens skildring som vi kan læse i 5. afsnit her i bogen.

Martinus indledte sin foredragsvirksomhed med at holde foredrag for en ganske lille kreds af nære venner og specielt interesserede. Efterhånden blev kredsen udvidet, og efter nogle år begyndte Martinus at holde offentlige foredrag for op til 500 tilhørere. Trods visse negative holdninger hos enkelte tilhørere, specielt ved de første foredrag der var offentligt tilgængelige, var der altid en overordentlig god og kærlig indstilling hos tilhørerne.

Mange af Martinus foredrag er gennem tiden blevet nedskrevet og udgivet på tryk.

19.8 Martinus kosmologi kontra andre åndsretninger.

Vi skal i denne bog ikke komme ind på Martinus kosmologi som sådan. Det skal blot her bemærkes, at Martinus Kosmologi indeholder en del elementer der er i overensstemmelse med andre religioner samt andre tros- og åndsretninger.

Dette forhold er let forståeligt, idet enhver religion og åndsretning har en kerne af sandhed. Derfor er det indlysende at Martinus kosmologi må have berøringspunkter og visse fælles aspekter med andre religioner og åndsretninger.

Dette forhold har imidlertid bevirket at Martinus gennem årene er blevet kritiseret for at han ikke har udviklet noget selv men kun har klistret elementer fra bekendte religioner og åndsretninger sammen til et kludetæppe, og tilsat lidt kristendom.

En sådan kritik fortæller imidlertid kun, at kritikeren ikke har forstået den virkelige sammenhæng. Sådanne kritikere må siges at være fundamentalistisk indstillet, idet de tror at en religion eller trosretning enten er sort eller hvid. Underforstået, at den som de selv går ind for er hvid, og alle andre er sorte. De har ikke forstået det faktum at der er en kerne af sandhed i alle religioner og åndelige retninger, blot formuleret på lidt forskellig måde. Hvis man er indforstået med at dette er sandt vil det naturligvis medføre, at hvis man beskriver sandheden vil man derved komme til at matche visse elementer i de forskellige andre trosretninger.

Denne påstand skal naturligvis ikke opfattes som et forsøg fra min side på at bevise at det Martinus kosmologi siger derfor er sandhed. Det ville ikke være en acceptabel måde at søge at bevise det på.

Den eneste måde hvorpå læseren kan vurdere om Martinus kosmologi er sandheden, er ved selv at studere denne kosmologi. Jeg prøver kun i denne bog at beskrive de faktiske forhold og påpege vigtige sammenhænge af forskellig art gennem Martinus liv, så læseren kan få et ærligt og korrekt billede af Martinus som menneske og fortolker af sin kosmologi. Det er dernæst op til den enkelte læser selv at studere Martinus kosmologi og selv efter bedste evne drage sine slutninger.

Martinus har selv sagt at hans kosmologi er sandheden. Han har imidlertid aldrig sagt at hans kosmologi er den fulde sandhed, hvilket ikke betyder at hans kosmologi kun er delvis sand, men som han

selv siger: ”det jeg har givet jer er kun et par håndfulde hvedekorn af et helt jernbanetog lastet med hvede”. Det vil sige, sandheden, men kun en del af den samlede sandhed.

Den fulde sandhed vil uden tvivl være så omfattende, og samtidig vil en meget stor del af den fulde sandhed endnu være uforståelig for mennesker, hvorfor det foruden at være tidsmæssigt umuligt at redegøre for den i blot én inkarnation, også ville være et formålsløst arbejde da menneskene på nuværende tidspunkt ikke ville kunne forstå ret meget mere end det Martinus har beskrevet. Derfor er Martinus kosmologi kun en del af den samlede sandhed. Til gengæld er det den første kosmologi der udgør en absolut sammenhængende helhed, og som kan forstås med, og appellerer til, den menneskelige intelligens.

Da Martinus opgav at skrive sin sidste bog færdig som han dengang kaldte ”Det Tredje Testamente”, og gik over til at beskrive nogle af sine sidste symboltegninger, som heller ikke blev færdigbearbejdede, sagde han til en af sine medarbejdere, at han godt vidste hvorfor han var blevet standset i at skrive videre. Det skyldtes at de analyser han arbejdede på var så specielle at de først ville blive forståelige for mennesker om flere hundrede år, når menneskene er nået længere frem i deres åndelige udvikling.

Som vi har set af de foregående afsnit, havde Martinus aldrig læst eller studeret nogen anden religion eller trosretning. Han var derfor fuldstændig uvidende om hvad andre religioner og åndelige retninger indeholdt, med undtagelse af et minimalt kendskab til kristendommen som han havde fået fortalt i børneskolen. Netop for at undgå en sådan kritik som den fremførte, at han havde hentet sin viden fra andre religioner, undlod han gennem hele sit liv, bevidst, at læse noget om andre religioner og trosretninger. Han havde heller ikke noget som helst behov for det, idet han fik alle de oplysninger som han havde brug for via sin kosmiske bevidsthed, og den dertil hørende intuition.

Vi skal ikke i nærværende bog gå mere ind på denne vurdering, men kun lade det være op til det enkelte menneske at afgøre hvad Martinus kosmologi siger ham eller hende, med henvisning til Martinus egne ord som slutter dette afsnit.

20.9 Martinus forhold til sine nære medarbejdere.

Det varede ikke ret længe før Martinus fik brug for hjælp til at klare sin korrespondance, og til at iværksætte studiekredse og andre aktiviteter. Intuitivt fornemmede han, at han ville møde en ung mand der skulle hjælpe ham med dette arbejde, samt at forsynet ville give ham forståelse for hvem det skulle være. I 1929 bliver Martinus præsenteret for den 22-årige Erik Gerner Larsson, og Martinus var straks klar over at det var denne unge mand der skulle arbejde for ham. Det viste sig også at han i Erik Gerner Larsson fik en meget arbejdsom og trofast medhjælper, som kunne klare de opgaver som Martinus lagde på hans skuldre.

Jeg skal ikke her gå dybere ind i omtalen af Martinus medarbejdere, men som det kan ses af de foregående redegørelser, samler der sig en betydelig skare af mennesker omkring Martinus. Mennesker der føler at det Martinus beskriver og forklarer er det rigtige for dem. Det drejer sig om såvel mænd som kvinder.

Ser vi på denne gruppe, skinner det tydeligt igenem, at Martinus fortrinsvis, fra gruppen udvælger unge mænd som medarbejdere, specielt til at undervise i kosmologien og holde foredrag om denne. Martinus sætter dem i gang med arbejdet efter at han først har haft dem som elever, eller efter at de har gennemgået en undervisning via Erik Gerner Larssons medarbejderkurser, og i nogle tilfælde efter at de har skrevet nogle artikler i Kosmos som har klarlagt deres evner og indstilling.

Ved Martinus valg af medarbejdere var det meget vigtigt for ham, at de mennesker han valgte, kunne oparbejde et åndelig tilhørsforhold til ham og hans kosmologi, så han var sikker på at de ville kunne fungere i fuld harmoni med den åndelige indstilling der herskede i kredsen omkring ham. Som sagt tidligere, Martinus havde til sine undervisningsopgaver brug for disciple i ordets bedste forstand.

Man kan dog udskille en lille gruppe af elever som Martinus gav særlig individuel undervisning, eller måske skal vi sige, tog sig tid til at samtale meget med. Nævnt i kronologisk rækkefølge er de: Lars Nibelvang, Erik Gerner Larsson, Mogens Munch, Per Bruus-Jensen, Gerard Oude Groen, Rolf Elving og Mischa Lim. Der var andre som Martinus, skønt han ikke direkte underviste dem, havde en særlig fortrolighed til. Jeg er ikke sikker på at jeg har alle

med, men i denne gruppe indgår i hvert fald Oluf Palm, Tage Buch og Sysse, familien Zacho, Sam Zinglersen, familien Cavling, familien Denker, familien Sørensen Pile Alle og sikkert flere.

Til mere kontormæssige opgaver benyttede han også oftest unge mennesker, men til disse opgaver såvel mænd som kvinder. Til mere fagmæssige opgaver inden for jura og andre opgaver der kræver specialviden, var det blot vigtigt, at de mennesker der her indtrådte, var mennesker der havde indlevet sig i kosmologien, og derfor også havde et åndeligt tilhørsforhold til kredsen. Man må erindre, at næsten alle medarbejdere arbejdede for Sagen uden at få betaling for indsatsen. Jeg er dog ikke sikker på at det også gjaldt for jurister og revisorer.

Martinus behandlede alle sine medarbejdere på den samme kærlige og tilgivende måde, hvorpå han behandlede alle levende væsener. Det er helt klart at Martinus i mange mange tilfælde måtte tilgive sine medarbejdere at de handlede ukærligt og forkert, såvel overfor Martinus og Sagen som over for hinanden. Mellem medarbejderne indbyrdes var der, så vidt jeg har forstået af samtaler med mennesker der stod Martinus nær, men ikke fungerede som Martinus medarbejder, samt ud fra samtaler med nogle af Martinus egentlige medarbejdere, et stort ønske om at være den enkelte der stod Martinus nærmest, og dette kunne føre til at jalousi, misundelse og deraf følgende mindre kærlige reaktioner, kom til udtryk mellem medarbejderne imellem.

Der er ingen tvivl om at Martinus så det, og havde det fulde indtryk af problemet. Der er heller ikke nogen tvivl om at han tilgav og forstod dem. Deres mindre kærlige handlinger berørte dog Martinus stærkt, og jeg har fået oplyst fra absolut pålidelige kilder, at Martinus ikke kunne lade være med at græde over deres handlinger når han var i enerum, og i visse tilfælde når han var sammen med en enkel af sine nærmeste venner, og fortalte om det passerede. Men uanset hvad disse mennesker gjorde af ukærlige handlinger var han altid den samme kærlige faderskikkelse for dem alle. Så vidt jeg kan se intervererede han aldrig i sådanne problemer, men forstod og tilgav disse mennesker deres meget menneskelige, men meget uhensigtsmæssige reaktioner og væremåder.

På Det kgl. Bibliotek fandt jeg to breve som Martinus har skrevet til Tage Buch. Disse breve dokumen-

terer hvordan Martinus så på Erik Gerner Larsson i et par konkrete tilfælde. Jeg gengiver dem her fordi det Martinus her skriver, understøtter min opfattelse af Martinus indstilling til sine medmennesker.

MARTINUS
MARIENDALSVEJ 94-96
KØBENHAVN F

Onsdag den 5. April 1967.

Kære Tage

Tak for din kærlige hilsen pr. brev som jeg fik i går. Det var trist, at I skulle miste jeres kufferter, men jeg håber da, at I for længst har fået dem tilbage. Det er da godt, at Mogens har sine lysbilleder og de ting, han skal bruge til sit foredrag i sin mappe, så han ikke skulle stå og savne dem, hvis kufferterne ikke skulle komme til veje. Men jeg håber dog, at de atter må vise sig.

Jeg tog fejl af dit kort i går og troede det var fra Mogens. Derfor har jeg i et brev til ham i dag takket ham for kortet. Vil du ikke nok være sød og gøre ham opmærksom på det og bede ham undskylde. Og ligeledes beder jeg Dig, kære Tage, undskylde mig denne min store begavelse.

Her hjemme står alt godt til. Jeg var i går eftermiddags hos Krogh for at se hans „Evigheds-maskine”, som han er i færd med at opfinde. Den skal gå ved en kunstig lunge, hvad den som ”evighedsmaskine” næppe kan komme til. Om aften var jeg med Elly og Per hjemme at drikke aften the i Vedbæk. Sysen var sød og ringe til mig, men da havde jeg allerede lovet mig ud til de andre. I aften skal jeg sammen med Sysen hos Inge Sørensen, når jeg er færdig med at give ”Mændene” the.

Nu har Erik igen skrevet et kontaktbrev, der er meget kedelig, og som jeg ikke synes, vi kan lade komme i kontaktbreve. Det er mærkeligt som han er blevet. Jeg tror, der er noget psykisk i vejen med ham. Jeg troede ellers at sygdommen ville have fået ham tilbage på ret køl. Men det er ikke sket. Det er denne forfærdelige uærlighed han benytter sig af. Nu skriver han, at han har talt med Krishnamurti i Indien og andre personer, som han ikke har

nævnt noget som helst om før. Han skriver, at han selv valgte at overtage feriebyen og lyver sig fra den virkelige kendsgerning. Han synes at blive mere og mere uegnet til at skrive til kontaktbrevene. Det er trist, men jeg er klar over, at forsynet vil hjælpe os at ordne dette onde.

Ja, kære Tage, nu håber jeg, at du får glæde af dit besøg i England. Ligeledes glæder jeg mig til gensynet med dig på lørdag. Og hermed min kærligste hilsen og på ligeså kærligt et gensyn. Og modtag også en rigtig hjertelig tak for al din og Sysses Godhed imod mig, og som i høj grad er med til at gøre mit jordiske liv lyst og dejligt. Jeg skal hilse fra Inge Sørensen.

Martinus

Villa Rosenberg. den 13. Juli 1967.

Kære Tage og Syssen.

Tak for jeres kærlige brev, som jeg modtog i går. Det blev jeg meget glad for. Det var dejligt at høre lidt hjemmefra. Thorells hyldestbrev kommer ikke i kontaktbrevene. Jeg ønsker ikke at nogen skal tro, at jeg er så ærgerrig eller er ude efter persondyrkelse. Jeg kan ud mærket tåle ond bagtalelse uden at reagere imod det. Så jeg syntes efter de indvendinger, som fru Edeling kom med, at det var bedre helt at droppe det.

Jeg anede nok, at Per også havde været på spil. Han har jo af og til udtalt, at jeg kun var et almindeligt menneske. Jeg ville rigtignok gerne ønske, at alle mennesker så var ligeså "almindelige" som mig. Så tror jeg nok, at menneskene på Jorden ville have det langt bedre, end tilfældet er. Heroppe har jeg det meget dejligt. Erik og Birthe er meget søde imod mig. Han virker lige så venlig imod mig som i gamle dage. Sygdommen har alligevel gjort en overordentlig virkning på ham. Dog tør jeg ikke helt tro på ham. Men foreløbig har jeg ingen som helst grund til klage. Han er i virkeligheden meget syg, tåler ikke spor af anstrengelser. Nu vil jeg inderlig ønske, at det sindelag, som han lægger for dagen i øjeblikket, må blive ved med at vare.

Trods de dejlige forhold, jeg imod al forventning har her oppe, savner jeg meget vore kærlige sammenkomster og glæder mig til atter at være sammen med jer, når jeg snart er færdig med at være her. Foreløbig er det et stort lyspunkt for mig, at I kommer her op og holder ferie. Da skal vi se at få en dejlig uge ud af det, og I vil komme til at nyde godt af den dejlige friske luft, der er her. Hvordan går det med Ray Hopkins undervisning hos Per? - Inge og Ole Rasch var her oppe i går og hentede deres to små piger. Inges mor blev heroppe. Det synes jeg var godt, hun trænger sikkert til megen god luft. Hun har vist gennemgået meget i sin tid.

(Et afsnit i brevet er her udeladt)

Tirsdag aften havde vi her på Rosenberg Hr. og fru Dunnewolt, Siggie, Fru Lindqvist og flere andre til Aftenthe. Det er rart at sammenkomsterne er her og ikke hos Fru Bindlev, selv om det var venligt af hende, da hun inviterede dem sidste år. Og hermed min kærligste hilsen til jer begge to. Hils omkring jer. - Jeg skal nu ud at køre sammen med Sam og Lundholm.

På glædelig gensyn på mandag

Martinus

Martinus omtaler i brevene Erik Gerner Larssons sygdom. Erik Gerner Larsson blev syg i begyndelsen af 1967, og måtte på et kortere rekreationsophold i Spanien, hvorfra han er kommet tilbage. Læs om dette i 11. afsnit her i bogen.

Læs også hvad jeg har gengivet af et interview som Åge Valbak havde med Henny Bøgedal i 1997 hvor hun omtaler Erik Gerner Larsson. Udsnittet er gengivet i slutningen af 16. afsnit.

I afsnittet om forholdet til tidsskriftet Okkultisten, hvor jeg har vist en del af brevvekslingen mellem Helmer Fogedgaard, Martinus og Erik Gerner Larsson, har vi en meget veldokumenteret situation hvor Erik Gerner Larsson på eget initiativ forsøgte sig med en meget ukærlig væremåde i bestræbelserne på at skaffe flere abonnenter til Kosmos og Kontaktbrevene. Gerner Larsson prøvede at lokke Helmer Fogedgaard til at ophøre med at udgive tidsskriftet

Okkultisten, og tilbød Helmer Fogedgaard en medarbejderstilling hos Martinus.

Denne opførsel var den der fik Lars Nibelvang til at skrive sin artikel "Ord der bør siges" hvor han kritiserede Erik Gerner Larsson, men også Martinus for dette ufine forsøg. Det er her han skelner mellem Martinus som privatmand og skribenten Martinus. Af brevsvekslingen kan vi se, at Martinus overhovedet ikke har været involveret i dette forsøg. Han var dog nødt til at skrive nogle breve til Helmer Fogedgaard om sagen når Erik Gerner Larsson kom og beklagede sig over Helmer Fogedgaards indstilling. I disse breve udviser Martinus trods den uberettigede kritik der er rettet mod ham, en ubetinget kærlig holdning til Helmer Fogedgaard, og undlader helt at sige sin mening om det som Erik Gerner Larsson har været skyld i. Dette viser efter min mening, fuldt ud, at Martinus altid og ubetinget handlede på den mest kærlige og tilgivende måde overfor sine medmennesker. Martinus tog aldrig til genmæle overfor angreb på sin person, som vi her ser i relation til Lars Nibelvang, ikke engang når kritikken må siges at være ubegrundet.

Kritik af hans kosmologi reagerede han altid på ved at forklare sine synspunkter grundigt. Dette gjorde han fordi han altid var af den opfattelse, at kritikken skyldtes manglende forståelse. Det har vi et eksempel på med Helmer Fogedgaard. Hjalp Martinus grundige forklaringer ikke på forståelsen, sagde han blot at man skulle lade problemet ligge, forståelsen ville komme på et senere tidspunkt.

Den eneste kritik, hvis man kan kalde det sådan, som jeg har set Martinus fremføre, er en udtalelse hvor han siger, at der sikkert ikke er nogen der kan forstå hvor trættende man kan blive når man altid er omgivet af "børn". Når det gik rigtig galt kunne Martinus sige, at han følte sig omgivet af TROLDE, og det han mente var ikke "småtrolde". Sådanne udtalelser må man nok betegne som en meget mild og tilgivende kritik. Det er uden tvivl det hårdeste som Martinus kunne sige og føle omkring sine medmennesker.

Denne væremåde er i fuld overensstemmelse med det som han i 1932 beskrev som sine 7 gyldne love.

Vi kan klart se gennem Martinus holdning, ikke blot til sine medarbejdere, men til alle mennesker, at han netop fuldt ud levede op til den måde han i sin kosmologi beskriver, at man skal forholde sig til sine medmennesker på. En måde som man i meget

kort form kan se i Livets Bog, 1. bind, stk. 165, side 195:

165. Ethvert Væsen, der agter at nærme sig de højere og ædlere Bevidsthedszoner, maa absolut frigøre sig fra sine Tendenser til at føle Intolerance eller Uvillie mod andre Væsener. Det maa lære at forstaa, at naar et Individ ikke er modtagelig for en højere teoretisk Vejledning eller Undervisning, men viser Uvillie mod denne, saa er det Udtryk for, at samme Undervisning ligger for højt for nævnte Individ, og at man saa ikke yderligere skal stimulere denne Uvillie ved at være paatrængende med sin Viden, men derimod være fortrolig med, at et saadant Væsen mangler et Led i sin Erfaringskæde, som netop kun kan udfyldes af Livet selv, hvilket vil sige ved dets egne praktiske Oplevelser. Men dette forhindrer jo ikke, at man uafhængigt heraf kan vise megen praktisk Imødekommenhed og Velvillie overfor et saadant Væsen, om end man naturligvis maa undgaa enhver Form for Teori.

Fra de af Martinus medarbejdere som jeg har talt med har jeg fået at vide, at Martinus aldrig kom ud af ligevægt, uanset hvad der skete omkring ham, og uanset hvad han blev udsat for. Han var altid det samme rolige og velafbalancerede menneske.

I Tage Buchs artikel "Efterskrift" i bogen Martinus Erindringer skriver han om Martinus:

"Når Martinus ikke selv fremhævede vanskelighederne i livet eller inden for hans sag, kunne man måske mene, at der heller ikke var nogen. For når Martinus havde kosmisk bevidsthed, så måtte han vel hele tiden have et let liv? Men her kan der nok være grund til at anføre, at der kunne være meget mørke situationer og store vanskeligheder at overvinde, som lå både på det økonomiske og det personlige plan, og netop på denne baggrund kan man opleve den vældige styrke, han besad, ved dels at lade andre sige og gøre, hvad de ville, og dels at tilgive alt det ubehag, som påførtes ham ved menneskers uvidenhed og til tider primitive adfærd. Men med hensyn til hans eget arbejdsområde, forfatterskabet og Institutets ledelse, var han selvfølgelig urokkelig".

Per Bruus-Jensen siger i sin bog Sol og Måne:

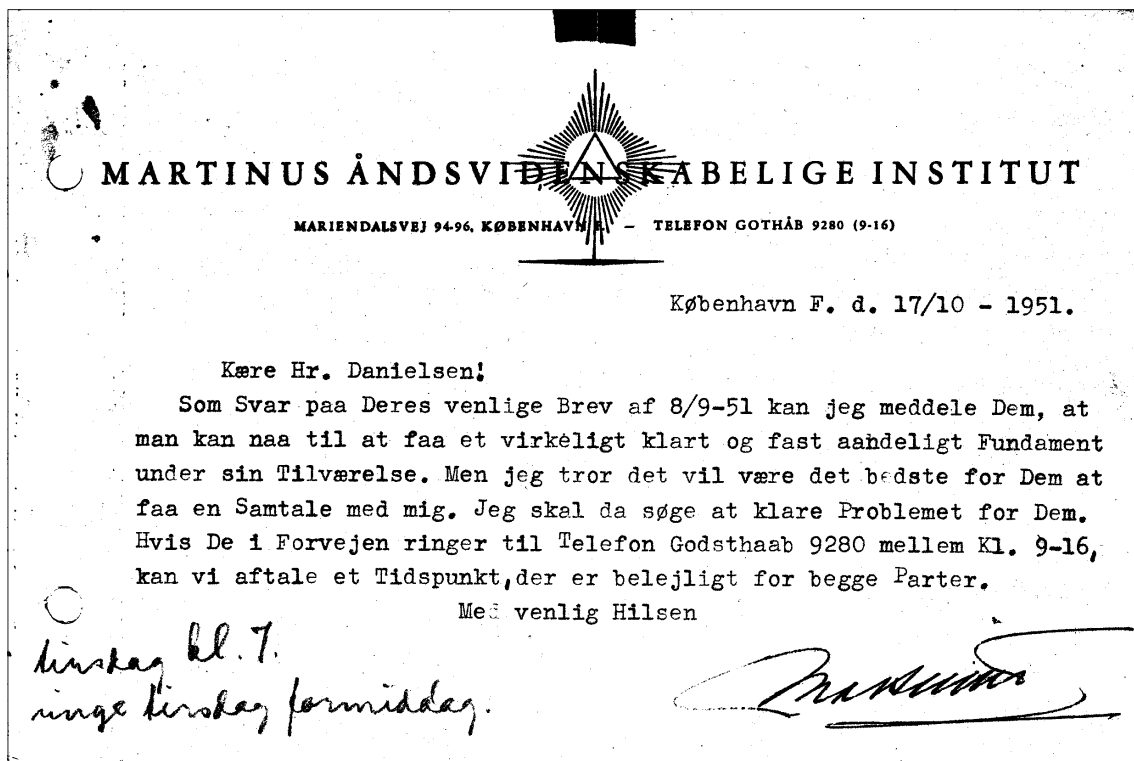
”...Og hvad der især har gjort indtryk på mig er den betydningsfulde kendsgerning, at jeg ALDRIG har set Martinus miste fatningen og komme ud af ligevægt selv ikke i de sværeste situationer, jeg har været vidne til. Og ligeledes har jeg aldrig hørt ham bande eller bruge et kraftudtryk. Heller ikke når situationen oplagt tilskyndede til det. Han kunne være fast som sten og ubøjelig som stål, når situationen krævede det, men det var altid med en undertone af venlighed og stille sagtmodighed. Men det, som ved siden af en bemærkelsesværdig vitalitet og smittende humor mere end noget andet kendetegnede ham, var en ægte, næsten lysende VENLIGHED, der først og fremmest udgik fra hans øjne, men som i det hele taget udstrålede fra hans ganske person, side om side med en fuldstændig utrolig oplagthed.”

20.10 Martinus forhold til sine medmennesker i øvrigt.

Vi har netop set på hvordan Martinus fungerede i forhold til sine medarbejdere.

Ser vi på hvordan Martinus virkede på andre mennesker han kom i kontakt med, ser vi at han virker som en kærlig faderskikkelse for alle mennesker. Vi har set hvordan mennesker opfattede ham efter de havde hørt ham holde foredrag, og når de havde været på sommerophold i Kosmos Ferieby, og når de havde været med til en af de uformelle fødselsdage han holdt.

Vi har også set et eksempel på hvordan Martinus blev udsat for røveri, hvor fremmede personer afkrævede Martinus hvad han havde af værdi, og hvor Martinus i et tilfælde gav dem det meget fine guldur han havde fået af Bernhard Løw, med den kommentar, at hvis de følte at de havde mere adkomst til det end han havde, måtte de jo have det. Det er interessant at bemærke, at Martinus i denne situation ventede et øjeblik, og at de derefter leverede uret tilbage til ham igen med en kommentar om at de alligevel ikke ville have det. Vi ser her, at Martinus

20.1 - Martinus brev til Hr. Danielsen som jeg omtaler i teksten. - e

må være omgivet af en åndelig kraft der bevirker at sådanne robuste mennesker ikke var i stand til at gøre ham noget eller tilegne sig hans ejendele. På grund af sit høje kærligheds- og udviklingsniveau var han antagelig på den måde beskyttet mod sådanne angreb.

Selv om det ikke har været omtalt her i bogen har Martinus gennem årene hjulpet mange mennesker der var sørgmodige, angste og deprimerede. Han gjorde dog ikke noget som man kan opfatte som ”unaturligt”. Blot ved sin åndelige styrke kunne han indgyde dem fornyet livsmod.

Som et ganske lille eksempel på den side af Martinus virke, kan vi lige se en kort notits som Martinus skriver til Hr. Danielsen. N. Danielsen skrev til Martinus for at få lidt råd og vejledning i en vanskelig situation. N. Danielsen som har lånt mig Martinus brev var meget glad for den samtale han efterfølgende havde med Martinus. Den havde givet ham megen støtte og livsmod. Se brevet på modsatte side.

Vi skal også erindre, at selv om Martinus muligvis havde evnen til at gribe ind i tilfælde med sygdom og lignende, gjorde han det ikke, for som han antydede, det skal man ikke gøre, da noget sådan er et forhold mellem den syge og forsynet alene. Han opfattede sådanne tilstande, hovedsagelig som værende et resultat af karmatiske forhold.

20.11 Martinus og udviklingen af de fysiske rammer omkring ”Sagen”.

I de første år bestod væksten fortrinsvis i, at Martinus fik bedre steder at bo, og fik foræret lidt tøj så han kunne se nogenlunde præsentabel ud. Martinus fik økonomisk støtte af forskellige mennesker så han netop kunne klare sig. Han havde ikke noget stort behov. Han var til at begynde med tilfreds blot han kunne få fred til at tegne og skrive. Der kom dog flere og flere økonomiske hjælpere til, og behovet for plads blev også stigende. Specielt i 1932 hvor det første bind af Livets Bog udkom, og Martinus oprettede ”Livets Bogs Bureau”. Behovet for mere plads opstod fordi Martinus ønskede selv at udgive og sælge bogen, for derved at gøre den billigere at købe for læserne, men det var stadig inden for meget snævre rammer at sagen udviklede sig.

Først med købet af et større areal i Klint, og opbygning af Kosmos Feriekoloni kom der en betydelig ekspansion. Tidligere havde man blot lejet lokaler til studiekredsene og til sine foredragsaftener.

Som vi kan læse i de foregående afsnit, ser vi hvordan specielt Erik Gerner Larsson lægger et meget stort arbejde i at få udbygget området i Klint til et sted hvor mennesker kan komme i en uge eller to om sommeren, og overvære foredrag og deltage i studiekredsaktiviteter og andet. Martinus udvider Kosmos Feriekoloni trin for trin med bygning af flere sommerboliger. Foredragssalen bliver også med tiden større og større.

Martinus køber også Klintsøgaard, for at oprette en hotelpension. Økonomien kunne dog ikke rigtig holde til denne store investering, og han valgte hurtigt at sælge gården igen, samt at udstykke det meste af arealet i parceller og sælge disse til mennesker der var interesseret i Martinus kosmologi. Han beholder dog forskellige lokaler, foredragssalen og pavillonerne, som er rækker af værelser og små lejligheder med køkkenfaciliteter til udlejning, samt en vegetarisk restaurant.

Trods det lidt for store køb af gården udviklede feriekolonien sig støt og roligt, og blev meget populær som studiested, specielt for udlændinge der ønskede at høre om kosmologien i en uge eller to. For udlændingene der ikke forstod dansk holdt man i perioder, fortrinsvis i slutningen af sæsonen, foredrag og underviste på engelsk.

I København skete der en kraftig udvidelse da Martinus købte ejendommen på Mariendalsvej hvor der indrettedes foredragssal, studiekredslokaler, trykkeri og bogbinderi samtidig med at ejendommen også indeholdt to lejligheder hvor Martinus beboede den ene. Den anden beboedes af forskellige af Martinus medarbejdere efter tur.

Martinus har aldrig ønsket selv at få noget økonomisk udbytte af alt sit arbejde, og han forærede alt hvad han ejede til en selvejende institution ”Martinus Åndsvidenskabelige Institut”, som til gengæld udbetalte Martinus en månedlig ydelse til de daglige fornødenheder.

Vi ser her, at Martinus på intet tidspunkt har søgt at skaffe sig selv økonomiske fordele på nogen som

helst måde. Han levede et meget spartansk liv, og brugte al sin tid til at skrive, tegne symboler og holde foredrag, for på den måde at formidle sin kosmiske viden til menneskene. At Martinus levede meget spartansk kan vi forvisse os om ved at besøge de mindstuer der er bevaret i den lejlighed som Martinus beboede på Mariendalsvej.

Hele den store institution der med årene blev opbygget, blev skabt ved kærlige menneskers hjælp. Ved at disse mennesker ydede økonomisk støtte og hjælp med at udføre fysisk arbejde ved udbygning af Feriekolonien i Klint og ved at arbejde på Institutet i København. Alt sammen uden at ønske betaling for deres indsats.

Denne kærlige støtte følte Martinus fuldt og helt. Han takkede hjerteligt for alle de gaver der blev ham til del, men han var helt indforstået med, at de gaver han fik, var givet til hjælp for Sagen som sådan og ikke til ham personlig.

Der er således ingen der kan sige at Martinus gjorde noget for egen vinding, han havde kun ganske små behov. Disse behov ændrede sig ikke selv om han på papiret var velhavende da han forærede alt til den selvejende institution der blev oprettet til at videreføre hans arbejde.

Vi skal i denne forbindelse ikke glemme at der i Sverige også blev oprettet en slags feriekoloni i lighed med den i Klint. Indtil nu har denne været på svenske hænder, men den er blevet testamenteret til den selvejende institution Martinus Åndsvidenskabelige Institut ved den svenske ejers død.

20.12 "Martinus" kontra "Hr. Thomsen".

Jeg har tidligere nævnt at nogle mennesker skelnde mellem "Martinus" og "Hr. Thomsen". Det skal forstås på den måde, at man anså Martinus for at have to forskellige bevidstheder. En der var knyttet til hans kosmiske bevidsthed og som var af en alkærlig natur, og en anden der var knyttet til ham som ganske almindelig menneske på godt og ondt. Andre brugte betegnelserne "læreren Martinus" og "mennesket Martinus". Lars Nibelvang brugte betegnelsen "skribenten Martinus" og "privatmanden Martinus". Vi har allerede set at Lars Nibelvang og Helmer Fogedgaard ikke havde ret i det de sagde om de to forskellige bevidstheder, for det Lars Ni-

belvang kritiserede Martinus for, var Martinus slet ikke skyld i. Det var helt og holdent Erik Gerner Larsson som handlede på denne kritisable måde. De sider af Martinus karakter og væremåde som Helmer Fogedgaard kritiserede Martinus for, var, set fra en overordnet synsvinkel, overhovedet ikke berettiget. Helmer Fogedgaards kritik var helt baseret på hans egne forventninger, og meget firkantede måde at se på forskellige sider af Martinus væremåde.

Det er imidlertid relevant at se på den mulighed, at der kunne være sådan to forskellige bevidstheder i samme person. Per Bruus-Jensen stillede Martinus et spørgsmål der havde relation til denne specielle opfattelse som mennesker havde af Martinus. En opfattelse som særlig kom frem når disse mennesker ikke syntes at han handlede som de mente han burde gøre.

Per Bruus-Jensen refererer i sin bog Sol og Måne en samtale med Martinus hvorfra teksten nedenfor er hentet. Per Bruus-Jensen refererer til en diskussion om forholdene i Kosmos Feriekoloni som allerede er blevet antydnet i forbindelse med brevvekslingen der er vist i 9. afsnit her i bogen.

Om Martinus kontra Thomsen

Engang først i 1960'erne opstod der i feriebyen i Klint en strid om forskellige interne spørgsmål, der delte beboerne i to lejre, som i breve og udtalelser ivrigt og lidenskabeligt bekæmpede hinandens holdninger og synspunkter.

Dette tog efterhånden et omfang, der bevægede Martinus til at give sin mening til kende og herunder minde om, hvad der oprindeligt havde været sigtet med feriebyens etablering. Nemlig at skabe et fristed, hvor mennesker med interesse for hans arbejde kunne mødes og i fællesskab dyrke denne interesse, samtidig med at man i gensidig forståelse prøvede at virkeliggøre noget af den etik, der er det kosmiske verdensbilledes helt centrale kerne og pointe.

Dette initiativ fra Martinus' side blev ikke lige nådigt modtaget af alle de implicerede i striden, men blev tværtimod oplevet som et angreb og en provokation af de mennesker, som det pågældende initiativ gik imod. Og som resultat fremkom der flere forbitrede

angreb på Martinus og sagens daværende ledelse. Angreb, der også tog form af personlig kritik af Martinus selv. Fx. begyndte man at skelne mellem "Martinus" og "Thomsen" og lod det skinne igennem, at det nu nok i højere grad var Thomsen end det var Martinus, der var kommet på banen med det føromtalt initiativ og manifest.

Og da jeg under et weekendbesøg i feriebyen selv løb ind i repræsentanter for disse synspunkter, opsøgte jeg Martinus på Villa Rosenberg og forelagde dem for ham. I samme forbindelse spurgte jeg, om han tidligere havde mødt denne skelnen mellem Martinus og Thomsen".

Martinus taler først om alle de betegnelser som han har fået påklistret af forskellige mennesker. Disse har jeg gengivet ovenfor. Da Martinus ikke har tilkendegivet hvilken af disse betegnelser han finder der er den rigtige, fortsætter Per Bruus-Jensen derefter med følgende spørgsmål, hvorpå Martinus svarer.

"Jamen, hvem er du da ...?", spurgte jeg (Per) med indtrængende stemme.

"Det har jeg ikke lov til at fortælle dig, Per. Jeg er den, du kan se i mig. Og det gælder også for alle andre, således som det der med medaljerne (se i begyndelsen af dette afsnit) er udtryk for. Det viser, at det er meget forskelligt, hvad folk ser i mig.,

Da jeg for nogle år siden tog et bad her nede ved stranden, kom et par damer henne fra feriebyen tilfældigvis forbi og så mig i badebukser. Og netop som de passerede mig, hørte jeg den ene sige lavmælt til den anden: "Uff, hvor er han dog grim. Se de tynde ben og arme. Det havde jeg ikke ventet. Og når man er så grim, kan der ikke være noget særligt ophøjet ved en. Nu tror jeg slet ikke på ham mere..."

Hun var faldet for Thomsen siden af mig. Den blev hendes "tærskelens vogter". Og det er den blevet for mange andre også.

Det er da fuldstændig rigtigt, at jeg ikke har nogen særlig vidunderlig legemsbygning. Og

jeg har heller ikke fået nogen særlig uddannelse. Eller bare en rigtig opdragelse med undervisning i manerer og alt det der, og det præger mig naturligvis altsammen. Det er min Thomsen side. Men den har jeg måttet tage med i købet, hvis jeg ville løse den opgave, jeg er kommet for.

Men den er samtidig min beskyttelse. Min camouflagede helt som damens reaktion bekræftede. Hvis jeg havde fået andre betingelser, fx. et pragtfuldt udseende, en finere dannelse og en respekteret uddannelse, ville mange falde for dette og gøre mig til genstand for tom og anstrengende persondyrkelse. Og det ville være meget uheldigt for min opgave og mit arbejde. For det er slet ikke personen, der denne gang betyder noget. Det er derimod budskabet, og KUN det. Personen skal derfor være så anonym og usynlig som muligt, og ikke hverken konkurrere med, eller langt mindre overstråle noget tidligere givet. Og dette sikrer denne abekrop, som jeg har måttet stige ned i min Thomsen side.

Men i samme forbindelse har den sørget for, at jeg kunne få så nogenlunde fred og ro til at udføre mit arbejde; at jeg kunne være anonym og ubemærket, og det passer mig vældig godt.

Endelig har kroppen også på andre måder været mig en god forbundsfælle; et godt redskab, fordi den har vist sig stærk nok til at tåle den belastning, som den kosmiske bevidstheds indtræden førte med sig.

Jeg har jo også gennem alle årene kun sovet fire timer i døgn og er allerede i gang med at skrive kl. godt 4 om morgenen, når de fleste sover. Men det er en god tid at arbejde med det åndelige på; så er atmosfæren fredelig og harmonisk. Nej, jeg skal ikke klage over min Thomsen side; den har på alle måder været mig en god forbundsfælle og er det stadig. Og med hensyn til min opvækst" sluttede Martinus sin lange enetale "kan jeg kun sige, at skulle jeg fødes på Jorden igen, kunne jeg ikke ønske mig noget bedre, end at det hele skete på samme måde igen. Og jeg har mange gange sendt både min mor og min

ukendte far en taknemlig tanke for den gode og stærke krop, de har skænket mig.”

“Men du kalder den dog en abekrop” indskyder jeg (Per Bruus-Jensen) bevæget på grund af de mange indre tankebilleder, Martinus’ udredning har sat i gang “og det kunne jo tyde på, at den ikke helt holder den standard, du ellers er vant til; og du har jo trods alt også været igennem en alvorlig sygdom.”

“Ja, det er rigtigt”, svarede Martinus imødekommende og tilføjede kryptisk: “Jeg har ganske rigtigt kendskab til kroppe, der endnu ikke er af denne verden, og som er på bølgelængde med Martinus-siden, og dem kan Thomsen kroppen naturligvis ikke rigtigt måle sig med. Og med hensyn til min sygdom, så blev den jo trods alt godt overstået; og min arbejdssevne er stadig næsten den samme som den altid har været. Og selve sygdomsforløbet oplevede jeg nærmest som en ferie fra alt det daglige arbejde, samtidig med at jeg erfarede mange menneskers kærlighed til både mit arbejde og min person. På trods af Thomsen-siden.

“Ja, det ved jeg fra Ingrid Okkels”, svarede jeg (Per). “Men hvordan har du overhovedet kunnet inkarnere i denne Thomsen krop, hvis den virkelig er så forskellig fra din Martinus standard, som udtrykket ”abekrop” kunne tyde på. Jeg mener: hvordan kan det overhovedet lade sig gøre rent talentkernemæssigt...?”

“Du vil da også have det hele med”, svarede Martinus smilende, “men så hør da her:

Når en verdensgenløsning skal finde sted, går der et stort forberedelsesarbejde forud på det åndelige plan med mange væsener indblandet. Også væsener fra de højere åndelige verdener, der som en slags højere skytsengle er med til at beskytte selve jordkloden som levende væsen betragtet. Herunder også på det niveau, hvor menneskene de fysiske mennesker udfolder sig. Dels fordi menneskene med deres videnskab og teknik begynder at kunne øve mærkbar indflydelse på klodelegemet. Men også fordi menneskeheden som

jordklodevæsenets højere hjerneorgan er bestemt til at skulle bære den kosmiske bevidsthed, som det samme jordklodevæsen er i færd med at få åbnet. Det kræver jo også for dette makrovæsen et tilstrækkeligt velegnet fysisk hjerneorgan, akkurat som det i sin tid var tilfældet for mit vedkommende, og netop dette hjerneorgan vil det blive menneskeheden opgave at stille til rådighed. Og verdensgenløsningen på menneskeplan er derfor et led i en meget større plan og et meget større projekt, end man lige skulle forestille sig. Faktisk rækker det langt ind i makrokosmos, idet også andre makrovæsener er indblandet (bl. a. klode medvæsener) helt op til et nærmere bestemt gigantcenter i nærheden af Mælkevejens centrum. Et center, der fungerer som kilde og udspring for det, jeg kalder ”kosmiske verdensimpulser” eller ”skabeimpulser”.

Herved forstår jeg åndelige energiimpulser, der på deres vej gennem universet virker befrugtende ind på de makrovæsener kloder og solsystemer – de passerer, og herved giver anledning til åndelig vækst med tilhørende udløsning af forskellige former for kulturprocesser på de underliggende mikroplaner, hvor vi jo bl.a. støder på menneskene; jeg tænker på opståen af sådan noget som nye verdensrigter, religioner, dynastier, kunstretninger, folkevandringer og lignende. For eksempel er også videnskaben udtryk for sådan en impuls.

Men det er i den forbindelse også her, verdensgenløsningerne på menneskeplan kommer ind i billedet. Både førhen og nu i dette århundrede, hvor en ny skabeimpuls ved dets begyndelse brød ind over jordkloden og satte gang i kulturudviklingen. I første omgang ved at rive meget af det bestående ned fx. gennem de store krige men blot for at give plads for det nye, der skal komme, og som i pragt og herlighed vil overgå alt, hvad man hidtil har set på Jorden. Og det er også denne proces, det er verdensgenløsningens og verdensgenløserens opgave at understøtte, fremme og forme, så den så direkte som muligt leder frem til målet.”

“Og det er altså også her, det kosmiske verdensbillede får betydning”, indskyder jeg (Per Bruus-Jensen).

“Ja, netop”, svarede Martinus. “Opgaven er denne gang at afdække og forklare hovedtrækkene i den kosmiske verdensorden og den guddommelige verdensplan, således at menneskene kan begynde at tænke i de baner, som hører til det nye, og som efterhånden vil blive stadig mere aktuelle og nødvendige som følge af den proces, jordklodevæsenet er inde i - det, jeg kalder ‘den store fødsel’, og som vil lede til åbning af kosmisk bevidsthed for dette makrovæsen. Men i takt med, at denne proces skrider frem, vil menneskeheden på forskellig måde blive tilskyndet til at følge med på grund af den rolle, den er udset til at skulle spille for jordklodevæsenet i fremtiden. Og et af midlerne hertil er netop den nye verdensgenløsning med dens åbenbaring af den kosmiske verdensorden, idet der herigennem tilføres menneskene en inspiration og en tænkemåde, der er i pagt med alt dette, og som med tiden vil give anledning til en helt ny og vældig kulturopblomstring - en ny Himmel og en ny Jord.

Men for at få dette til at lykkes, kræves der en verdensgenløser, som trods alt KAN inkarnere på det fysiske plan, og som der i en fysisk jordmenneskeorganisme kan opnå fuld, kosmisk bevidsthed. Og det er altså her, Martinus kommer ind i billedet. Men uløseligt bundet til Thomsen-kroppen, fordi man på det åndelige plan har set, at netop den ville kunne holde til presset og klare opgaven som redskab for den inkarnerende verdensgenløser... “

“Men stadigvæk - Martinus - hvordan har det kunnet lade sig gøre sådan rent praktisk”, indskyder jeg (Per) opslugt. “Og hvordan kan man fra den åndelige side se og påregne lige akkurat den særlige befrugtning, som netop DIN krop befinder sig i gæld til; det er jo nærmest utroligt, at det skulle kunne lade sig gøre ... ?”

“Jamen, det er heller ikke så lige en sag”, svarede Martinus.

“Dog, mindre dette at forudse inkarnationsstedet end at få selve inkarnationen til at lykkes rent praktisk. Herfor kræves der nemlig et ret stærkt og udviklet forbindelseslegeme mellem verdensgenløserens åndelige struktur og den kommende fysiske organisme. For uden et sådant forbindelseslegeme kan disse to vidt forskellige verdener ikke samarbejde. Men det gælder for øvrigt for alle væsener, der lever på det fysiske plan; de har alle sådan et forbindelseslegeme.

Problemet for verdensgenløseren er, at forbindelseslegemet forudsætter nogle talentkerner, som væsener med fuld kosmisk bevidsthed kun råder over i en svækket form, hvis de ikke i længere tid har været fast inkarneret i fysisk materie. For derfor ikke desto mindre at kunne inkarnere i forbindelse med fx. verdensgenløsningsopgaver er det nødvendigt med nogle særlige foranstaltninger på det åndelige plan. Nogle kunstige mellemlid, der kompenserer for de svækkede talentkerner. Og at opretholde disse under hele verdensgenløserens ophold på det fysiske plan er en temmelig stor og krævende opgave.

Derimod er det ikke så vanskeligt at forudse inkarnationsstedet, hvis man har kosmisk bevidsthed; og det har de fleste, der står bag en verdensgenløsningsproces. For så har man jo fuldt herredømme over intuitionsenergien, og denne gør det blandt andet muligt at sanse og erkende uden for tid og rum og på denne måde skaffe sig et overblik over tid og rum, som det er vanskeligt at forklare, men som blandt andet i praksis betyder, at man fra det åndelige plan kan ”sigte” på bestemte inkarnationsmål. Og vel at mærke ikke kun i forbindelse med verdensgenløsningsprocesser, men også i andre sammenhænge, således som man bl.a. kan læse om i Biblen. Fx står der et sted, at Gud med overlæg frembragte den Farao, som på Moses’ tid ville holde jøderne tilbage som slaver i Ægypten. Og som det fremgår af teksten, gjorde Gud det ikke mindst for at få lejlighed til at vise sin magt for ham, denne Farao.

Dette kan naturligvis synes meget brutalt og uretfærdigt, men man må huske på, at sådan noget altid sker i overensstemmelse med de pågældendes eget personlige skæbneregnskab og dermed som noget, de selv i fortiden har lagt op til. Noget tilsvarende kan siges om en skikkelse som Hitler, hvor man ikke skal tro, at hans mirakuløse vej til magten var et spil af tilfældigheder - denne lille malersvend og underkorporal, der blev redskab for en stor, kosmisk karmaudløsning i menneskehe- den. Som den naturligvis selv havde lagt op til på utallige måder. Blandt andet gennem sin ubarmhjertige og dræbende adfærd over for dyrene.”

“Det er både meget, meget interessant, Martinus, og også lidt skræmmende, men mærker du noget til det der kunstige forbindelsesled, som du taler om?”

“Både Ja og Nej. Jeg mærker det ikke sådan i det daglige som noget kunstigt eller sådan noget, men jeg har en stærk fornemmelse af, at det bidrager til at gøre det let og naturligt for mig at bede til Gud og i det hele taget føle Guds vilje og nærhed i alt, hvad jeg kommer ud for. Og jeg mener også, at det forklarer min meget stærke religiøse følelse og interesse for Gud under hele min barndom og opvækst, hvor jeg jo ikke sådan intellektuelt vidste noget om disse ting mere end alle andre. Men jeg følte altid, at Gud var til, og at det betød noget at bede til ham, og jeg kan ikke mindes en eneste dag i mit liv, hvor jeg ikke indtil flere gange har gjort dette. Gud og for øvrigt også Kristus har altid været det faste holdepunkt i mit liv, og det tror jeg godt kan hænge sammen med det omtalte kunstige forbindelsesled, der jo er en slags åndelig eller kosmisk livline for mig.”

“Men du kan altså ikke sige, hvem du er ...?”, spurgte jeg (Per) indtrængende.

“Nej, Per, det kan jeg ikke. Hverken til dig eller til nogen anden. Men en dag vil både du og alle andre på naturlig måde SELV se og erkende det, og så er I også modne til det. Men jeg kan dog sige, at jeg tror ikke, det er første gang, vi to har truffet hinanden. Og jeg tror

heller ikke, det bliver sidste gang. Men tænk derfor ikke, at livet nødvendigvis vil blive let for dig. For helt bortset fra dit almindelige skæbneregnskab med livet har det altid sin pris at være tæt på mesteren. For eksempel gennem følgerne af andre menneskers misundelse. Men det har du vidst, længe før du blev født. Og det skal du tænke på, når du kommer ud for modgang og problemer. Måske endda forfølgelse.”

Igennem disse udtalelser fra Martinus mund ser vi for det første at han slet ikke opfatter eller i det mindste ikke svarer på det egentlige spørgsmål, om hvorvidt han har to forskellige bevidstheder. Det er min opfattelse at noget sådan ikke er tilfældet hos Martinus.

Martinus fremdrager derimod noget meget essentielt, nemlig at mennesker ser sig blinde på den fysiske side.

Visse mennesker tror, at den fysiske fremtræden er et udtryk for et menneskes formåen, her Martinus formåen, og når den ikke er speciel strålende (Martinus fremtræder fysisk som et ganske almindeligt menneske med en kærlig udstråling) tror de ikke at han kan indeholde noget af betydning. Martinus påpeger at de netop er faldet for ”Thomsen” siden som er den rent fysiske side, den fysiske fremtoning.

Det er mit personlige indtryk af menneskelig tankegang, at mennesker forventer, at hvis der sker noget der har nær relation til det guddommelige, må det have en iøjnefaldende strålende fremtrædelsesform. Jeg ved ikke om denne forventning skyldes en tilvænning, i form af, at præster og højere ordinerede gejstlige personer, særlig inden for katolske kirkeformer, optræder i et stort og imponerende skrud, og optræder meget salvelsesfuldt og formelt når budskaberne forkyndes.

Som en lille humoristisk beskrivelse af mange menneskers tankegang kan vi blot tænke på den lille enfoldige anekdote, hvor et menneske, efter at være omkommet under en oversvømmelse, anklagede Gud for ikke at have reddet ham. Han havde dog fået tilbud om at blive taget op i en båd samt at blive reddet på flere andre måder, men han havde afvist alle de tilbud han havde fået, idet han forventede at Gud selv skulle forestå redningsaktionen.

Til den fremsatte anklage kunne Gud kun svare at han ikke forstod menneskets kritik, idet han bl. a.

havde sendt en båd for at redde ham og derefter prøvet på flere andre måder, men mennesket havde afvist alle disse former for redning.

Denne meget lille enfoldige historie indeholder en dyb sandhed, nemlig den at man ikke skal forvente, på lang afstand at kunne se når det guddommelige arbejder på det jordiske plan. Det sker oftest i ubemærkethed og uden at tage form af en frembrusende autoritet. Hvis man ikke har forstået dette, kan det let ske at man kommer til at reagere som mennesket i den lille anekdote.

Martinus nævner ikke, i sin samtale med Per Bruus-Jensen, med et ord, at der skulle være noget tilstede i Martinus som kunne tilskrives en lavere bevidsthed. Jeg har heller ikke kunnet finde noget der antyder, at dette skulle være tilfældet. Ikke engang at der nogen sinde har været en sådan tilstand, idet Martinus handlinger, som vi har set dem, helt fra han var barn, altid har været præget af en meget udviklet kærlighedsfølelse til alt levende. En kærlighedsfølelse som vi må betegne som alkærlig. En alkærlighedstilstand som også er en absolut betingelse for, at vi kan stole på at det var sandt når han sagde at han havde kosmisk bevidsthed.

En af Martinus meget nære venner, og Martinus medarbejder i en periode, fortalte mig at Martinus, til ham havde fortalt lidt om sin baggrund for at inkarnere på vores klode, specielt med det mål at præsentere menneskene for den kosmologi som han udarbejdede.

Martinus sagde at han havde været medarbejder ved menneskehedens udvikling på denne klode gennem mere end 90.000 år. Han havde bl. a. fungeret i Atlantis, og i perioderne hvor pyramiderne blev bygget (han har i øvrigt til andre fortalt lidt om hvordan byggearbejdet blev udført, og til hvilket formål. Til indvielse af Faraer) samt på mange andre tidspunkter.

Martinus fortalte, at han i forbindelse med den nuværende inkarnation kom fra en planet i universet som er beboet af meget højtudviklede væsener. Det er en planet som har to sole, og ikke kun een som vi har. Jeg ved, at Martinus var meget glad for at se strålende farver og lysspejlinger. Han fortalte, at han derigennem blev erindret om det strålevæld der er på den planet hvorfra han kom.

Der vil nok være en del læsere der mener at disse udsagn er lovligt højtsvævende. Det gælder også de ovenfor viste udsnit af Martinus samtale med Per Bruus-Jensen hvor Martinus fortæller om vanskeligheder med at inkarnere for at udføre den bestemte opgave som Martinus inkarnerede for at udføre.

Udsagnene har ikke i sig selv nogen som helst betydning for at forstå og acceptere Martinus manifestationer gennem hans liv. De er heller ikke tænkt som et forsøg på at autorisere Martinus, eller sætte ham på en ophøjet platform. De er ganske uden betydning for at forstå Martinus kosmologi. Jeg nævner dem kun fordi der vil være nogle læsere, for hvem sådanne oplysninger ikke vil virke særlig fantastiske, men fuldt acceptable. Sådanne læsere vil uden tvivl synes at oplysningerne er interessante.

Det er min opfattelse, at den faktiske situation set fra et mere jordnært synspunkt var den, at Martinus, i hvert fald set udefra, med et slag fik sin kosmiske bevidsthed, og at hans kosmiske bevidsthed var et værktøj som det guddommelige gav ham i hænde, i hans tilstand som et inkarneret menneske.

Dette værktøj bestod i at han fik en overordentlig stor intuitionsevne. Han fik den for at han derved kunne udføre det arbejde (nå det mål) som var hans opgave i livet, nemlig at give menneskene en sammenhængende og logisk forståelig indsigt i universet, de kosmiske love og den åndelige og fysiske virkelighed, og dermed alt levendes forhold til guddommen. Et værktøj han ikke skulle kæmpe for at få og derefter kæmpe for at bevare, men frit kunne bruge. Årsagen til og betingelsen for at han kunne få den kosmiske bevidsthed var, at han var alkærlig, og dermed højt åndelig udviklet inden denne inkarnation. En alkærlighed som han havde udviklet gennem tidligere inkarnationer. Han var således prædestineret for sin opgave, som han også selv siger i den ovenfor viste samtale med Per Bruus-Jensen, fordi han allerede var udviklet så han kunne leve i overensstemmelse med alkærligheden. En opfattelse som Martinus understøtter ved at fortælle Per Bruus-Jensen om problemerne med at reinkarnere på rette måde. Martinus fortæller samtidig Per Bruus-Jensen om fænomenet verdensgenløser, som han i øvrigt behandler grundigt i sin kosmologi.

Vi skal også huske at Martinus i sin bog "Kosmisk bevidsthed" påpeger at kosmisk bevidsthed er uadskillelig sammenknyttet med at være alkærlig.

Jeg har ikke kunnet pege på en eneste af de beslutninger som jeg har kendskab til at Martinus har taget livet igennem, og sige, at der benyttede Martinus sig ikke af den mest kærlige løsning. Jeg har heller ikke mødt nogen af hans nærmeste medarbejdere der har kunnet påpege noget sådan.

At nogle mennesker somme tider har været uenige med Martinus i den strategi han har lagt, og derfor har ment, at Martinus i sådanne tilfælde har benyttet andre og lavere karakteregenskaber som de har udnævnt til at tilhøre ”Hr. Thomsen” kan ikke tages for pålydende.

De specielle tilfælde som særligt blev kritiseret var hans meget kærlige holdning til de mennesker, der i perioder boede i Kosmos Feriekoloni og ikke var vegetarer. De skulle efter Martinus bestemmelse have lov at spise kød, og have mulighed for at få kødretter serveret i den til Feriekolonien hørende restaurant, samt have lov til at købe lidt bordvin.

Den kritik som Fogedgaard i denne sammenhæng rettede mod Martinus, var efter min bedste vurdering også ret tendentiøs, og vidnede i en vis udstrækning om Fogedgaards lidt ”sekskteriske” holdning til såvel kødspisning som alkoholindtagelse, selv i ganske moderat mængde. En sådan holdning må nok siges at være ”lidt frelst” og dermed ikke særlig kærlig. Det var faktisk Martinus der her tog de kærlige beslutninger.

Den gruppe mennesker der kritiserede Martinus for denne indstilling var mennesker der selv var vegetarer, og som derfor mente at disse fremmede mennesker, i det mindste medens de boede i Kosmos Feriekoloni, også skulle leve som vegetarer. Helmer Fogedgaard var som nævnt en af dem. Der antydes lidt af disse problemer i brevvekslingen mellem Helmer Fogedgaard og Martinus i 9. afsnit her i bogen.

Helmer Fogedgaards kritik af mere tekniske sider som formen for layout af publikationer og andre praktiske forhold som Fogedgaard naturligvis var mere erfaren i end Martinus og Gerner Larsson, er i denne sammenhæng ganske uden interesse.

Jeg kan, ud fra det jeg har set, hørt og læst, ikke se nogen som helst karakterforskel mellem det Lars Nibelvang kalder ”mennesket Martinus” og ”skribenten Martinus”. Det eneste der reelt kan give anledning til en sådan skelnen er, at Martinus, som nævnt tidligere i dette afsnit, ikke måtte bruge sin kosmiske bevidsthed til andet end til udarbejdelsen

af sine kosmiske analyser. Han måtte ikke bruge sin kosmiske bevidsthed til at håndtere de dagligdags problemer. Dem måtte han håndtere ved hjælp af sin egen menneskelige udvikling, som jo havde udviklet ham til at være alkærlig. Men da han uden at bruge sin kosmiske bevidsthed, alligevel så alting fra et højere og mere udviklet plan end os andre, var det ikke altid at hans medmennesker kunne se det alkærlige indhold i hans beslutninger, fordi de så det samme fra et mindre udviklet niveau som ikke gav dem mulighed for at overskue helheden.

Jeg kan imidlertid godt se og forstå den skuffelse som Nibelvang følte ved at Martinus valgte Gerner Larsen som sin medarbejder i stedet for at vælge Nibelvang som på det åndelige plan, efter min mening var langt højere udviklet end Gerner Larsson. Til gengæld er det klart, at Nibelvang slet ikke havde den fysiske kraft som var absolut nødvendig for at få det hele til at køre, som Gerner Larsson, på grund af sin ungdom, var i besiddelse af, og som han fik rig brug for gennem årene.

Med hensyn til andre kritiske mennesker må det siges, at det da er ganske naturligt, at Martinus også kunne tale om ganske dagligdags ting som ikke egentlig var knyttet til hans kosmologiske synspunkter. I denne sammenhæng kan man naturligvis godt sige at det var ”Hr. Thomsen” der var tilstede, men den holdning som Martinus i sådan en sammenhæng lagde for dagen, afveg i sin alkærlige grundholdning ikke fra det han beskrev i sin kosmologi.

Der er i denne sammenhæng et forhold som vi skal være opmærksom på. Martinus sagde nemlig, såvel til Ingrid Okkels og til andre, at han havde fået sin kosmiske bevidsthed på den betingelse, at han kun måtte benytte den i forbindelse med udarbejdelsen af de kosmiske analyser. Han måtte ikke bruge den til at se ind i sine medmennesker. Derfor fik han sin kosmiske bevidsthed i en sådan form at han kunne ”koble den til” når han ønskede det og ”koble den fra” når han ønskede dette.

Det vil sige at han aldrig brugte sin kosmiske bevidsthed/indsigt til at få en let vej til løsning af praktiske dagligdags opgaver. Her brugte han altid sin rent ”menneskelige” kvaliteter. Menneskelige kvaliteter som ikke var så rent menneskelige endda, idet han, som vi har set, var alkærlig i sin væremåde. En

væremåde som vi alle skal arbejde meget på, gennem mange inkarnationer endnu, før vi opnår den samme alkærlighed.

Som menneskelig egenskab havde han også en ganske veludviklet intuitionsevne. Et fortrin som hjalp ham til, på bedste vis at opleve sine medmenneskers specielle sider, og håndtere dem i sin alkærlige bevidsthed, og ved alkærlige beslutninger og handlinger, til gavn for sine medmennesker, enten de forstod det eller ikke. Set fra dette synspunkt kan man måske nok sige at han havde to forskellige bevidstheder, men det er egentlig heller ikke rigtig. Martinus havde blot et specielt værktøj, sin kosmiske bevidsthed, til at hjælpe sig med at forstå og nedtransformere de kosmiske sandheder til et menneskeligt bevidsthedsplan. Et værktøj som han kun kunne få stillet til rådighed fordi han i forvejen var så åndelig højt udviklet og var alkærlig.

Nogle mennesker har følt at Martinus var lidt svag eller måske lidt naiv i sin holdning til sine medarbejders indbyrdes kampe om at stå Martinus nærmest. Man syntes ikke det var særlig kærligt at han ikke stoppede sådanne ”interne kampe”. Denne kritik har derfor også gået på, at det ikke var Martinus der her fungerede, men Hr. Thomsen. Martinus søgte altid den mest kærlige løsning, som ikke altid var udtryk for at alt var lutter idyl. Denne løsning fandt han i erkendelsen af, at ethvert menneske på et hvilket som helst tidspunkt er på toppen af sin til dato værende udviklingslinie, og mennesket kan derfor ikke gøre andet end hvad de reelt gør. En større forståelse og kærlighedsfølelse opnås ikke ved tilrettevisninger, men kun ved menneskets egen lidelse og udvikling. Disse forhold var naturligvis hvad Martinus reagerede ud fra, og som er i fuld overensstemmelse med hans kosmologi som jeg har vist foran med afsnit 165 i Livets Bog. Derfor undlod han at kritisere sine medarbejdere/medmennesker. Vi ser det samme i de to viste breve hvor han omtaler Erik Gerner Larsson. Han ser her at Erik Gerner Larssons måde at være på, ikke er ”hensigtsmæssig”, men vi ser også at han stoler på at ”forsynet” vil sørge for at ændre sagen hvis det er vigtigt. Martinus har fuld tillid til at alt styres på bedste måde af det guddommelige, ”Alt er såre godt”, også når det ikke umiddelbart ser sådan ud.

Denne væremåde er også fuldt i samklang med ”Martinus syv gyldne leveregler” som han, når man ser tilbage på hans handlinger og ikke-handlinger, kan se at han efterlever til fuldkommenhed, såvel i

det hans medmennesker opfatter som Martinus-situationer, som i Hr. Thomsen-situationer.

At Martinus ikke blot brugte det som en undskyldning for at undlade at gøre noget, ses klart af den episode hvor Erik Gerner Larsson havde handlet meget ukærligt imod Henny Bøgedal, og hvor hun i et ikke offentligt interview med Åge Valbak fortæller om Martinus efterfølgende besøg:

Åge Valbak:

Sjovt nok, at du bruger udtrykket ”stærk”, for Gerner Larsson kredser i sine korrespondancer på det tidspunkt en del om begrebet ”en stærk mand”. Han havde ofte tænkt, siger han, at der måtte en stærk mand til at håndtere et sådant foretagende. Man kan måske tillade sig at gætte på, at han selv krøb i det tøj for den rolle var jo så absolut ikke noget for Martinus.

Men Martinus må vel have set problemet?

Henny Bøgedal:

Det kan jeg svare bestemt ja til. Gerner Larsson kom nemlig også til at træde mig for nær - jeg siger det uden bebrejdelse - og det blev Martinus klar over.

Han opsøgte mig og bebrejdede - ja, hvem tror du - sig selv det passerede. Han sagde ligeud, at han følte sig skyldig i den skade, den af ham valgte medarbejder forvoldte. Martinus bad mig simpelthen om tilgivelse. Hvad gir’ du! Jeg, Henny, i rollen som den, det tilkom at tilsige Martinus syndernes forladelse!

Den situation kunne jeg ikke klare.

Vi kan vel ikke få et mere overbevisende eksempel på at Martinus vidste, og havde den største ansvarfølelse overfor hvad hans medarbejdere gjorde, uden at han så sig i stand til at gøre andet end at prøve at komme balsam på sårene.

20.13 Martinus og seksualiteten.

Martinus har med mellemrum været udnævnt til at være homoseksuel. Denne formodning har antagelig været fremsat fordi mange mennesker ikke kan

forestille sig et menneske der ikke har seksuelle interesser overhovedet. At Martinus specielt skulle være homoseksuel kunne man så understøtte ved at påpege at han i nogen grad omgav sig med unge mænd.

At Martinus ikke på noget tidspunkt nærrede nogen form for seksuel interesse for kvinder er alle enige om.

For helt at få en forståelse af, hvorfor Martinus overhovedet ikke var seksuelt interesseret, må vi gå ind og se på de forklaringer om seksualitet som han selv har givet i sin kosmologi, men som jeg ikke kan uddybe her, da det er meget omfattende.

Professor I. G. Hannemann holdt i 1965 en tale ved Martinus 75-års fødselsdag hvor han på en let og præcis måde manede alle sådanne gisninger i jorden. Med udgangspunkt i Martinus egen kosmologi forklarede Hannemann det naturlige i, at Martinus aldrig havde giftet sig eller sluttet sig til noget andet menneske. Det kunne naturligvis ikke være anderledes når man var dobbeltpolet, som Martinus var. Dobbeltpolede menneskers feminine og maskuline pol er lige stærkt udviklet, og disse mennesker polariserer sig derfor ikke over for hverken det ene eller det andet køn. For at forstå dette udsagn må man forstå den del af Martinus kosmologi der omhandler seksualiteten, eller den højeste ild, som Martinus kalder det. Det skal straks påpeges, at det hverken har noget med biseksualitet eller homoseksuelitet at gøre.

I al korthed går det ud på, at når man er meget højt udviklet åndelig set, er man nået til en tilstand hvor man er lige så meget mand som kvinde. De to poler er lige store i det enkelte menneske. På dette stadie har man udviklet sig så man har en alkærlig indstilling til alt levende, og har derfor lige stor kærlighed til alt levende, uden hensyn til det aktuelle køn. Denne kærlighed er således ikke kønsorienteret, og tilstræber ikke, direkte eller indirekte, en kønsakt med efterfølgende ekstatiske tilfredsstillelse. Man ønsker kun at være god og kærlig mod alt levende, og gøre det bedste for sin næste. Ens næste omfatter alt levende, såvel planter, dyr som mennesker. Når vi ser godt efter, ser vi, at det netop er sådan Martinus tænker og handler.

Martinus nærmeste medarbejdere sagde netop, at Martinus aldrig havde nogen favoritter blandt sine nærmeste. En sådan tilstand kunne man ikke opnå. Martinus var lige kærligt tænkende og hjælpsom mod alle. Men alt efter de enkelte menneskers udvikling, betroede han sig naturligvis mere eller min-

dre til dem. Man kan så ud fra kendskab til dette forhold, undre sig over at der var så heftig en kamp om at stå Martinus nærmest.

Det skal bemærkes, at Martinus havde fuld forståelse for andre menneskers seksuelle trang og tilbøjeligheder, og så på ingen måde ned på disse naturlige tilbøjeligheder. Det var, fra hans synspunkt, en helt naturlig side af almindelige menneskers indbyggede instinkter, hverken mere eller mindre. Jeg mener i øvrigt at menneskers antydninger om Martinus interesse for unge mænd er ubegrundet alene deri, at næsten alle i Martinus nærmeste kreds var gift, Erik Gerner Larsson giftede sig i alt fire gange gennem sit liv. Jeg tror ikke der var nogen periode, bortset fra en meget kort tid lige i begyndelsen, hvor Erik Gerner Larsson ikke var gift medens han arbejdede for Martinus.

20.14 Hvilken betegnelse kan vi hæfte på Martinus i rollen som fortolkeren af de kosmiske love og den åndelige og fysiske virkelighed som han har beskrevet i sin kosmologi?

Flere mennesker, heriblandt også hans tidligere elever og medarbejdere, bruger betegnelsen ”mystiker” om Martinus. Per Bruus-Jensen kalder ham ”en moderne mystiker og intuitionsbegavelse”.

Efter min opfattelse er begrebet mystiker en meget misvisende betegnelse for Martinus som forfatter til sit livsværk ”Det Tredje Testamente”, idet der ikke er noget som helst mystisk ved eller i dette.

Jeg er af den opfattelse, at betegnelsen ”Intuitionskosmolog” er den helt korrekte betegnelse for Martinus, i relation til hans livsopgave, selv om han ikke selv brød sig om betegnelsen kosmolog, men bedre kunde lide udtrykket ”Åndsforsker”, ligesom han hellere ville have at hans arbejde havde betegnelsen ”Åndsvidenskab” i stedet for ”kosmologi”. Det skyldes måske, at der er sket en drejning i begrebet ”kosmologi” som i den nyeste tid peger mere hen imod noget mere fysisk og ikke i så stor udstrækning tager det ikke fysiske med, som man gjorde i den tidligere fortolkning af begrebet kosmologi.

I Salmonsens Konversationsleksikon, 1923 står der: ”Kosmologi, en navnlige i den ældre Filosofi

forekommende almen lære om Verden som helhed, dens Oprindelse og Udvikling, dens bestanddele, de Kræfter, der virker i den, de almene Love, der gælder for den, etc.”

I Den store danske Encyklopædi står der: ”Kosmologi, lære om Universets materielle struktur og rumtidslige opbygning”.

I Nudansk Ordbog står der: ”Kosmologi: Studiet af universets struktur og udvikling”

Vi ser at der er sket en drejning henimod noget mere fysisk. Jeg har dog valgt at bibeholde begrebet ”kosmologi”, naturligvis relateret til den ældre forståelse af ordets betydning.

Set fra et mere kosmisk synspunkt, kan man jo reelt ikke skille Universets struktur og udvikling samt lovene derfor, fra den guddommeliges vilje og skæbne.

At han, set ud fra ovennævnte, er kosmolog er der jo ingen tvivl om, da vi alle er enige om at han, når vi skal sige det kort, har skrevet en kosmologi. At han gjorde det på grundlag af sin højtudviklede intuition, som han fik da han blev kosmisk bevidst, er vi sikkert også alle enige om. Derfor vil betegnelsen ”Intuitions-kosmolog” være fuldt dækkende og fuldt betegnende når vi forstår betegnelsen ud fra den gamle fortolkning af ordet, og vi slipper for ordet ”mystiker”. Ved at vælge denne betegnelse havner vi ikke i det problem, at mennesker der hører om Martinus og hans kosmologi for første gang, tror at det hele er noget mystik som ikke har interesse for, og ikke er forståelig for almindelige mennesker, hvorfor man på forhånd tager afstand. Det er desværre en spontan reaktion som jeg har oplevet hos mange mennesker der første gang hørte om Martinus. Hvis læseren ønsker at gå lidt dybere ind i denne problematik, begrebsmæssigt, sprogligt og mentalt, har jeg skrevet en artikel om emnet i tidskriftet ”Den ny Verdens-impuls”, marts 2003.

20.15 Konklusionen vedrørende Martinus som menneske.

Vi har nu set på de forskellige sider af Martinus som menneske, i en koncentreret form, for at prøve at finde ud af, hvordan vi skal vurdere det menneske som har brugt hele sit liv på at nedskrive sin kosmologi, Det Tredje Testamente. Jeg har prøvet at fokusere på de sider af mennesket Martinus som jeg indledningsvis påpegede var vigtige for at forstå situationen, og som skulle give mulighed for at finde ud af hvilken af de 6 anførte kategorier Martinus tilhører.

Vi har set at han var et menneske der helt fra barns ben havde en meget udviklet kærlighed til alt levende, og følte at han havde en nær tilknytning til det guddommelige. Denne indstilling er dog ikke anderledes end at vi godt kan følge ham i hans tanker og følelsesregister.

Martinus var et overordentligt sandhedssøgende menneske, og han var ærlig og pligttopfyldende til hudløshed. Han fik en ”spontan” kosmisk oplevelse da han var 30 år, hvorved han fik kosmisk bevidsthed. Vi har set på hvad en sådan tilstand indeholder og er klar over at kosmisk bevidsthed er en ekstrem udviklet intuitionsevne som almindelige mennesker ikke har. Martinus siger selv at ethvert menneske vil opnå denne tilstand når det har nået en tilstrækkelig høj åndelig udvikling. Han siger hermed at han ikke indeholder noget særligt og uopnåeligt, men blot er noget længere fremme i sin åndelige udvikling end os andre. Dette mærker alle som har haft kontakt med Martinus tydeligt, idet Martinus altid handlede og tænkte alkærligt. Jeg mener dermed at vi kan sige at han var alkærlig, hvilket også er en betingelse for at opnå kosmisk bevidsthed. Dette udviklingsstade havde han med sig da han påbegyndte denne inkarnation. Han var altså et højere udviklet væsen end almindelige mennesker, men det er kun en gradforskkel, da alle på et tidspunkt vil opnå samme udvikling i en kommende inkarnation.

Det er klart at Martinus bevidsthed i en vis udstrækning blev ændret ved at han fik kosmisk bevidsthed. Denne ændring bestod i at han med et slag fik en ekstrem udviklet intuitionsevne.

Han udviste imidlertid, såvel før som efter sin åndelige oplevelse, at han var i besiddelse af alkær-

lighedsevnen. Da Martinus fik kosmisk bevidsthed skete der så vidt jeg kan se, ikke nogen speciel ændring i hans åndelige kvalifikationer udover netop dette at han fik en ekstrem intuitionsevne. Vi kan derfor ikke med rette tale om at Martinus er i besiddelse af to forskellige karaktersæt således at vi kan tale om en Martinus og en Hr. Thomsen som to forskellige bevidstheder hos Martinus. Han var og forblev kun Martinus.

Jeg mener også, at jeg gennem vurderingen af hans reaktioner gennem årene har påvist, at der ikke fandtes en sådan forskel i hans reaktionsmåde, som kan begrunde en sådan formodning. Det var kun hans medmennesker der ikke helt var i stand til at se på situationerne fra det høje åndelige stade som Martinus evnede, og som var helt i overensstemmelse med hans kosmologi. Det var derfor hans medmennesker fejlvurderede hans handlinger.

Martinus var og reagerede også som et klart dobbeltpolet menneske. En udviklingstilstand som han selv har defineret i sin kosmologi. En tilstand der helt svarer til at han ikke var seksuelt disponeret, og ikke ønsker at binde sig til noget menneske. Dette er ligesom alkærlighedsevnen en tilstand der er baseret på en væsentlig højere udvikling end menneskene er nået til i dag. Men igen siger Martinus, at det er en udvikling vi alle vil nå på et senere tidspunkt. Denne tilstand svarer igen til det samme udviklingsniveau som er det, hvor man kan få kosmisk bevidsthed.

Vi ser at Martinus ikke på nogen måde er blevet noget egentligt ”overmenneske” ved at få sin kosmiske bevidsthed. Han må stadig, som andre mennesker kæmpe med daglige problemer livet igennem, og han måtte også, som ethvert andet menneske, træne i at formulere sig skriftligt og arbejde med sine symboler. Martinus klarede det godt, men han måtte som ethvert andet menneske arbejde for at udvikle disse evner. Han havde dog medfødte kunstneriske evner som han udmøntede i nogle billeder som jeg har gengivet og omtalt bagest i bogen. Denne evne overførte han til arbejdet med at tegne sine symboler. Han malede så vidt jeg ved ikke efter at han havde fået kosmisk bevidsthed. De billeder jeg har set stammer fra omkring 1912 (Martinus fik kosmisk bevidsthed i 1921).

Martinus slipper heller ikke for alvorlige sygdomme. Han gennemgår enkelte sygdomsperioder som

andre mennesker, og han ældes på samme måde som ethvert andet menneske.

Vi vil nu prøve at fastlægge hvordan vi skal opfatte Martinus.

Jeg tror vi uden videre kan blive enige om at Martinus hverken var en charlatan eller en plattenslager.

Jeg tror også, på basis af det foreliggende materiale, at vi er enige om at Martinus ikke var et ganske almindeligt menneske der havde en særdeles livlig fantasi.

Så ville han ikke kunne udvikle en så fuldkommen sammenhængende kosmologi, efterleve sin fantasi i daglig praksis, og betale den pris dette havde, set fra et almindelig menneskeligt synspunkt. Vi er formodentlig helt enige i, at han ikke gjorde noget for egen vindings skyld, hverken af økonomisk art eller af prestigemæssige årsager.

Jeg mener også det står klart for enhver, at han heller ikke afskrev, og derved plagierede andre religioner og trosretningers indhold.

En kritik desangående blev begrundet med at Martinus kosmologi indeholdt elementer fra andre religioner, så som reinkarnation, karma og andet.

En sådan vurdering er imidlertid ikke relevant, idet dette forudsætter, at der kun er én eneste kosmologisk synsvinkel der er fuldstændig rigtig og at alle andre er totalt forkerte i deres indhold. Sådan er det imidlertid ikke efter almindelig logisk tankegang og også efter Martinus kosmologi. Enhver af de bestående store religioner er opstået via en ”verdensgenløser” (f. eks Kristus, Buddha, Muhammed m. fl.) der havde et budskab som var tilpasset til den udvikling som menneskene havde på den tid og på det sted hvor religionen opstod. At den var tilpasset betyder at den har en kerne af absolut sandhed, men at meget af det øvrige indhold er mere af symbolsk natur. Udviklet i en symbolik der passede for disse mennesker og derfor ikke skal tages absolut for pålydende, men kun som den symbolik den er.

Hvis Martinus har ret i, at hans kosmologi er sandheden med meget lidt symbolik. Netop udformet på denne måde fordi menneskene nu har udviklet en langt højere intelligens og derfor ikke behøver så

meget symbolik, men kan forstå og håndtere den rigtige forklaring. Hvis man kan følge mig så langt, er det dermed logisk, at Martinus kosmologi nødvendigvis må indeholde elementer der er samstemmende med den usminkede sande kerne i de andre religioner, og derfor til en vis grad overlapper, uden at dette er afskrift eller plagiat.

Jeg ved ikke om læseren har den opfattelse at Martinus var selve den inkarnerede guddom, jeg har i hvert fald ikke den opfattelse, idet jeg mener at hans livsforløb alt i alt var meget menneskelig.

Til at understøtte dette synspunkt har jeg foran påpeget at han nok havde en meget højere åndelig udvikling end det almindelige menneske da han inkarnerede, men det er absolut ikke det samme som at være den inkarnerede guddom. En opfattelse der i sig selv er en utopi ifølge Martinus kosmologi, idet alt er selve guddommen, og som således ikke kan inkarnere i sig selv. Martinus er trods alt en almindelig, men set fra den jordiske menneskeheds stadi, højere udviklet "Gudesøn" lige som alt levende på jorden er det, men blot på et, i øjeblikket, lavere udviklingsstadi.

Kan man sige at Martinus var en profet?

Ordet profet stammer fra græsk og betyder lærer og sandsiger. Ud fra denne definition alene kan man godt kalde Martinus en profet. Men ser vi på omstændighederne ved det profetiske virke, ser vi at profetier fortrinsvis er baseret på oplevelser i ekstatiske tilstande.

Det vil sige, at informationerne ikke kommer til profeten under den almindelige dagsbevidsthed, men kommer frem ved at profeten søger ned i en form for ekstatiske tilstand som han ikke selv er herre over.

Da Martinus ikke fik sine informationer under ekstase, men ved at han i dagsbevidst tilstand stillede tankemæssige spørgsmål og straks fik svar, samt at han kunne benytte sig af sin højt udviklede intuitionsevne når han ville, og så ofte han ønskede det, kan man ikke sige at Martinus kan føres ind under den almindelige opfattelse af begrebet profet.

Jeg for min part er derfor af den opfattelse at:

Martinus var et menneske, der ved specielle evner (sin kosmiske bevidsthed), som han fik tildelt af det guddommelige på grundlag af sin i forvejen meget høje åndelige udvikling og medfødte alkærlighed, blev i stand til at formidle en åndelig viden som vi ikke selv på vores nuværende udviklingsstrin evner at modtage direkte, men som vi har fået mulighed for at forstå i den form som Martinus har formuleret den. Vi har derved fået et grundlag, der giver os mulighed for at se Martinus kosmologi som sandheden, eller som en for os særdeles betydningsfuld del af sandheden om det guddommelige og universet.

Jeg ved ikke om læseren er enig med mig i min opfattelse. Er det ikke tilfældet må det skyldes at jeg ikke har været i stand til at se Martinus fra alle synsvinkler, eller argumentere tilstrækkelig godt for mine synspunkter. Jeg har ikke taget patent på sandheden, så jeg vil ikke påstå at min vurdering er sandheden, men den svarer i hvert fald til det jeg har fornemmet ved at analysere det materiale jeg har haft til rådighed i mit studie, der gik ud på, ud fra et almindeligt menneskeligt synspunkt, at afdække hvem mennesket Martinus egentlig var.

Martinus beskriver sit syn på sig selv i indledningen til det manuskript som han aldrig fik fuldendt, og som han dengang kaldte "Det Tredje Testamente". Han siger her:

5. Angående mig selv. (Martinus)

Beretningen om mine kosmiske visioner ville aldrig være blevet skrevet, dersom de ikke havde udgjort en guddommelig proces, der forlenede min mentalitet eller psyke med en ny sansestruktur som gav mig permanent kosmisk dagsbevidsthed. Det var gennem denne mentale tilstand at Gud ved sin hellige ånd gav mig viden, kraft, mod og sanseevne til at videreføre Jesu guddommelige forkyndelse klarlagt som alkærlighedens videnskab, et livets "Tredje Testamente" for en modnende, åndeligt hungrende intellektuel menneskehed. Ved denne alkærlighedens videnskab vil menneskeheden finde frem til brændpunktet i kristusmissionen og se Jesu forkyndelse

befriet for al uvidenhedens, overtroens, naivitetens og intolerancens tusindårige falske fortolknings mørkelægning.

Men fordi det blev mig givet at videreføre kristusmissionen og åbenbare Guds fremtidige færdigskabelse af menneskeheden i sit billede, må man ikke tro, at jeg skal være et tilbedelsesobjekt, og at jeg venter at menneskene skal betragte mig som en højere åndelig rangsperson, eller at man måske skal ophøje mig til at være selve Guddommen, således som man har gjort det med Kristus. Noget sådant ville være en forfærdelig misforståelse, ja ligefrem en afsporing fra den absolutte sandhed og virkelighed. Jeg har kun levet min fysiske tilværelse således som mine evner og min skæbne har gjort det muligt. At dette mit liv blev en manifestation af den højere kosmiske viden, som menneskene gennem deres nuværende hurtigt virkende mørke karmaudløsning tilsvarende hurtigt bliver modne for, beviser den uomgængelige logik og præcise styring der hersker i Guddommens skabervælde. Når jeg har fået de evner, der satte mig i stand til i kosmiske analyser at åbenbare for menneskene løsningen på deres eget livs mysterium og deres forhold til den altgennemtrængende og allestedsnærværende evige Guddom, skyldes det på ingen måde at jeg er favoriseret af denne Guddom. Gud favoriserer absolut ingen. I hans alkærlighed er alle lige. De evner, jeg er nået frem til at have udviklet, er kun hvad alle mennesker før mig har nået, og hvad alle mennesker efter mig vil nå, absolut alle uden undtagelse.

I realiteten er der således ikke noget at takke eller tilbede mig for. Det har været en vidunderlig, guddommelig oplevelse at føre det evige lys ind i en verden, hvor menneskene endnu i stor udstrækning vander sig i mørke.

Martinus har selv sagt, at hvis der er noget i hans kosmologi vi ikke kan forstå eller acceptere, skal vi blot lade det ligge, forståelsen vil så komme på et senere tidspunkt.

Det er dog ikke hele sandheden om det guddommelige og det kosmiske han har givet os, for som han

siger symbolsk, det er kun et par håndfulde hvede af et helt jernbanetogs last af hvede.

Da mennesker er så forskellige i udvikling, vil der være megen forskel på hvordan de enkelte mennesker vil opfatte Martinus kosmologi. Martinus har selv prøvet at lave grupperinger af menneskeheden i forhold til deres nuværende udviklingsstade. Han har gjort det i kapitel 5 i Livets Bog, 1. bind side 130 til 186, omfattende symbol nr. 3.

Vi kan vel ikke slutte denne beretning om Martinus liv og virke på en bedre måde end som vi begyndte den, ved at erindre os det svar som Martinus gav Lars Nibelvang da Nibelvang stillede spørgsmålet: ”Hvem og hvad er Martinus?”. Martinus svar var overordentligt beskedent men lige så overordentligt beskrivende for hans syn på sig selv og sin mission. Jeg tror, at vi nu hvor vi har stiftet bekendtskab med Martinus fysiske væren som menneske samt hans åndelige niveau, måske lidt bedre forstår dybden i hans svar, end vi gjorde inden vi gik i gang med denne bog:

Lars Nibelvang spørger:
”Hvem og hvad er Martinus?”

Martinus svarer:

”Jeg er essensen af alt, hvad jeg hidtil har været.

Jeg er for hver især det lidt, meget eller intet, som vedkommende selv kan se, og jeg ønsker kun at blive bedømt efter mine manifestationer.

Desuden er jeg ingen ynder af de mange rangklasser; der er kun en klasse for mig, og det er sønner af GUDEN.

Jeg er den lærer, som GUD har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og for så vidt det er dig muligt følge mit eksempel.

For øvrigt er jeg alles ven og tjener for den mindste!”

20.2 - Martinus fotograferet 1955 med Livets Bog 1. bind i hånden. Bag Martinus ser vi hans store symbol "Det levende væsens grundanalyse", også betegnet "Det evige verdensbillede, det levende væsen II, den evige Guddom og de evige Gudesønner". - Scanpix.

20.3 - Martinus 1921. - hm

20.4 - Lars Nibelvang 1944. - hm